

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

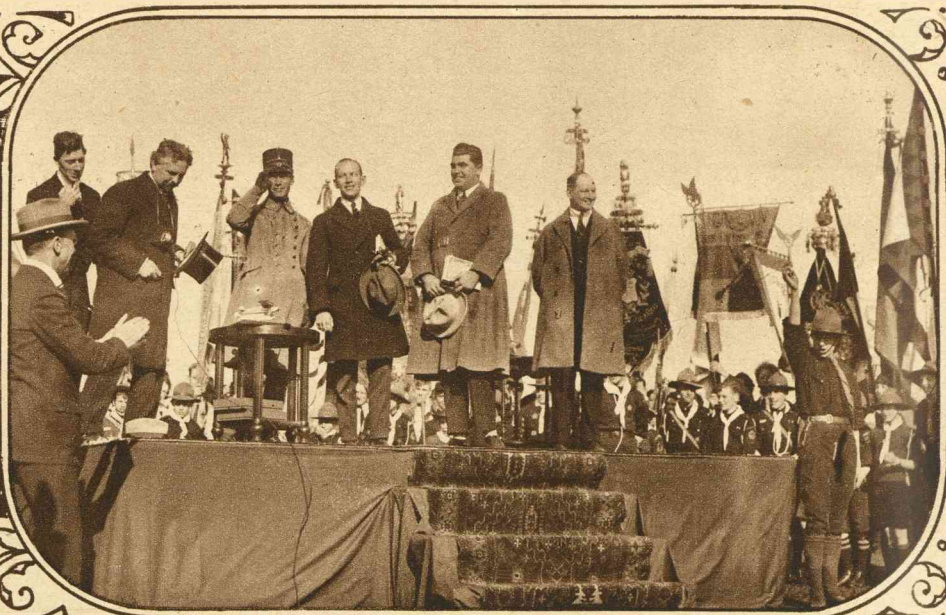
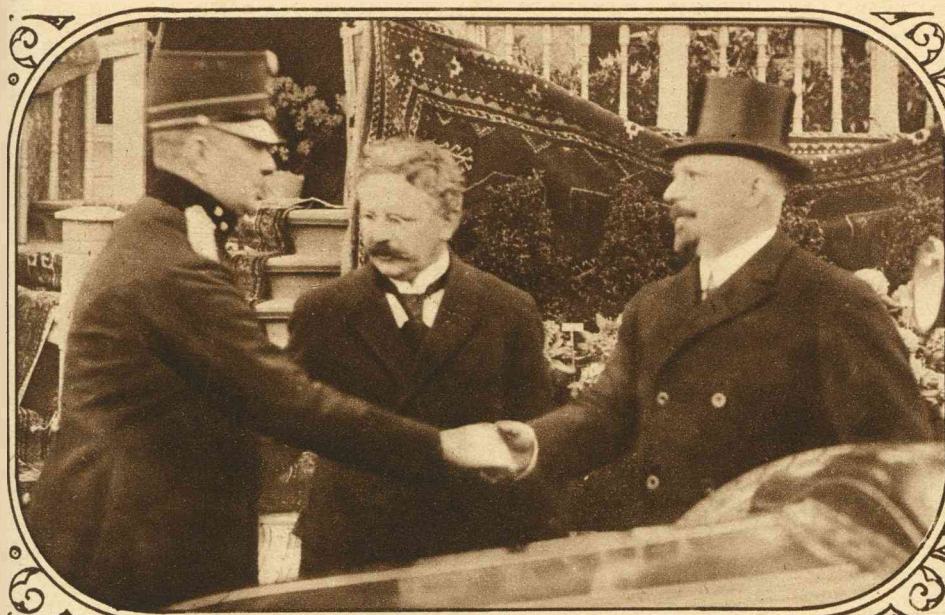
PANORAMA

No. 44 (18) 12DE JAARGANG
29 April 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

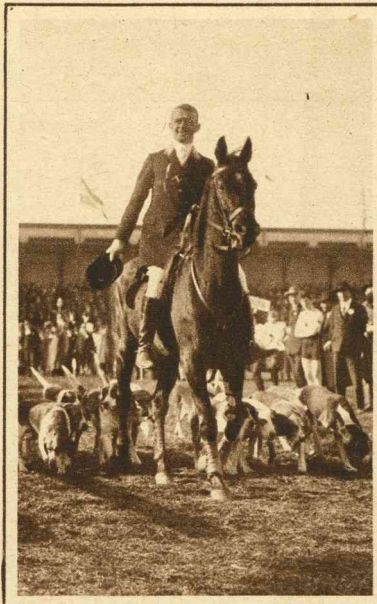
DE SPORTHULDE OP HOUTRUST

In tegenwoordigheid van ruim 20.000 belangstellenden zijn Zaterdag 25 April de vliegers v. d. Hoop, v. Weerden Poelman en van den Broeke door de Nederlandsche Sportwereld op spontane en enthousiaste wijze gehuldigd. Onze fotograaf maakte van deze grootsche betooging een serie interessante foto's, die wij op deze pagina in beeld brengen. — Hierboven, links: Prins Hendrik reikt kapitein de Jong de hand. In het midden de voorzitter van het Uitvoerend Comité, Mr. P. Droogleever Fortuyn. Rechts: Het aanbieden van het nationaal huldeblijk. V.l.n.r.: Mr. P. Droogleever Fortuyn, v. Weerden Poelman, v. d. Hoop, v. d. Broeke en Fokker.

De Haagsche Politie Sportvereniging defileert voor het kranige drietal.

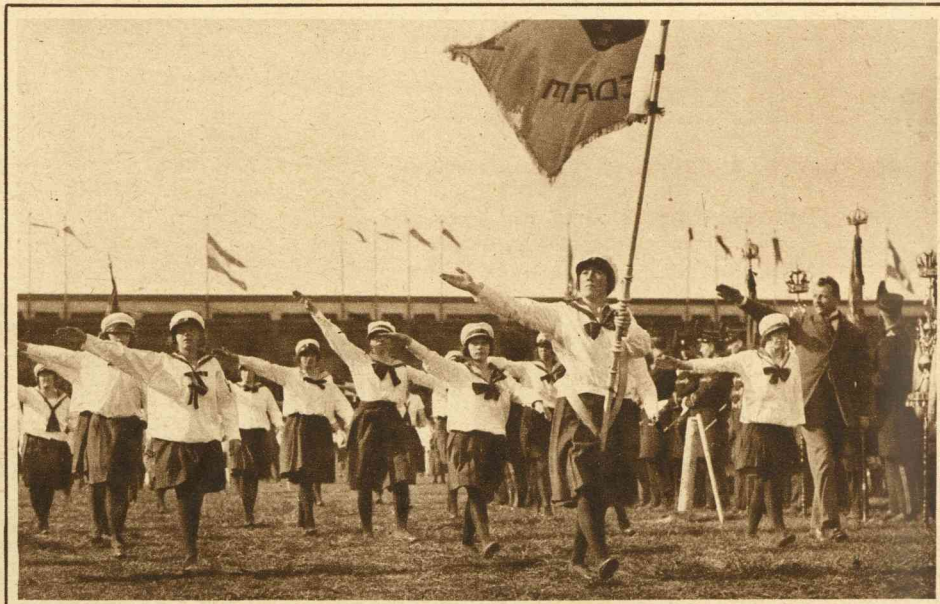
De Kon. Ned. Jachtvereniging defileert met de meute eveneens.

De wielrenners, met den oud-wereldkampioen Peters (x), brengen hun groet.

De Vendelzwaaiers uit Huissen vóór de officiële tribune.

Last but not least: de dames-gymnastiekverenigingen brengen den turnersgroet.

UIT HET VADERLAND DER BLOEMEN

DOOR TOM SCHILPEROORT

Bloemenplukster uit de Bergen.

(Foto J. Giletta).

Zoo zou men eigenlijk niet alleen de omstreken van Grasse, Bar-sur-Loup en Vluce moeten betitelen, maar eigenlijk wel het geheele departement der Zee-Alpen, waar de anjers, rozen, muurbloemen, renonkels, narcissen, anemonen, anthemis, mimosa en niet te vergeten de ook in Holland bekende kleine viooltjes bloeien, die in 't voorjaar ook ginds te verkrijgen zijn, maar die in Parijs en overal de geliefkoosde bloem der Fransche vrouwen blijft. Zwaar geurende velden van bloeiende bloemen, vooral in dezen tijd, of juist nog, iets later, in Mei en Juni, als de rozen bloeien, en de wilde sinaasappel, de reseda en de anjers, de rozemarijn en de verrukkelijke lavendel!...

Naar de vier hoeken van Europa worden ze gezonden die bloemen, wat van hun geur dragend over het geheele Continent, zoowel in natura, als verwerkt tot parfums.

Niet minder dan bijna 2 miljoen postpakketten werden er alleen in het seizoen 1913—1914 verzonden, en al is er sinds den oorlog ook hier 'n vermindering te constateeren, een bloemenoogst, die in 'n goed jaar, zoowel voor de parfumerie als voor den handel in sierbloemen het aanzienlijke cijfer van 3 miljoen kilo bereikt, mag toch nog steeds als belangrijk worden aangemerkt en schenkt een streek als deze zonder twijfel goede bronnen van inkomsten.

Want, als ik deze nuchtere beschouwing over de schoone producten van dit land nog even mag vervolgen, alleen de Meirozen geven al 2 miljoen kilo ter verwerking aan de parfumerieën; 600.000 Kg. jasmijn en 60.000 Kg. cassia, 80.000 Kg. mimosa, en 1½ miljoen Kg. pepermuntkruid, 200.000 Kg. tuberozen en 20.000 Kg. violettes, ziedaar 'n kleine greep uit de cijfers, die den lezer werkelijk al vruchten bloemen voor de oogen tooveren zullen, zoo aanzienlijk, als men maar zelden ziet, en die maken, dat het land van Grasse één welriekend paradijs is!

Die groote bloemencultuur en het verwerken ervan tot parfums is natuurlijk niet zoo maar ineens ontstaan. Was het vroeger in de 16e en 17e eeuw louter een verfijning, welke alleen

in de hoogste kringen, vooral aan de Italiaansche hoven werd genoten, pas in 't laatst der 18e eeuw ontstonden er de eerste parfumerie-fabrieken te Grasse, door die in het begin der 19e eeuw, in 1816, te Cannes gevolgd. Sindsdien heeft de nieuwe industrie zich steeds verder ontwikkeld, en is de stad Grasse wel het middelpunt dezer fabricage gebleven.

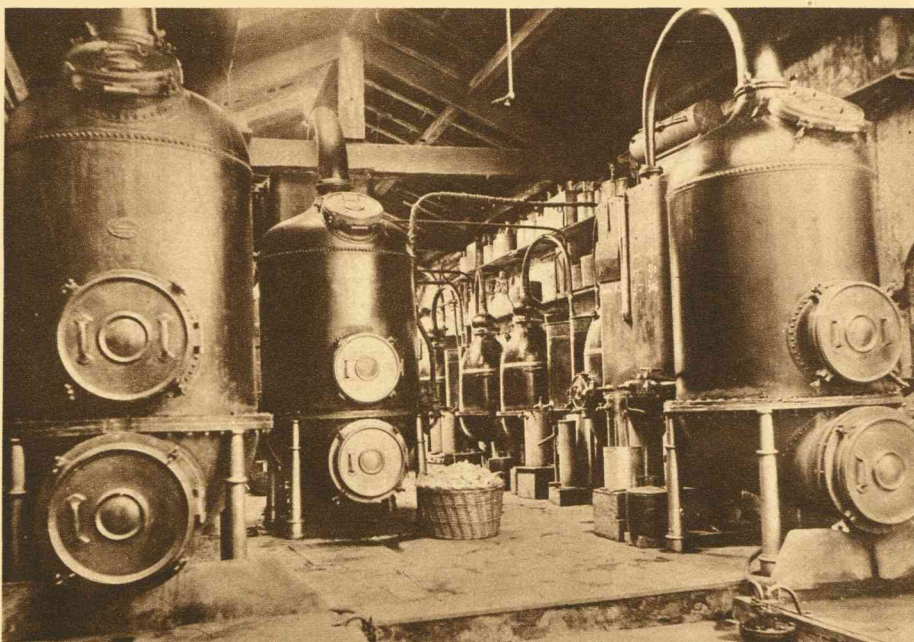
Brachten vroeger de landbouwers hun producten op den rug hunner ezels naar Grasse, thans zijn er autovrachtwagens voor noodig om vaak van zeer afgelegene streken der oogst naar de fabrieken te voeren. Dit geldt voornamelijk voor de lavendel, de thym, de roode of wilde thym, de rozemarijn, de hysop, de marjolein en de wilde pepermuntkruiden, die gemeenlijk op grooten afstand van de fabrieken gevonden worden. Veelal worden deze planten ook op de plaats zelve gedistilleerd, en de ruwe producten vervoerd. Deze plaatselijke, vervoerbare distillatie-bedrijfsjes vindt men in de bergen nog op verscheidene plaatsen.

Wat het procédé betreft, dit is voor vele bloemen verschillend. Er zijn bloemen met veel en met weinig geur en die parfums te trekken uit de bloemen, zóó, dat 'n loonend produkt verkregen wordt, eischt vooral voor de zeer licht geurende bloemen of planten veel zorg. Distilleeren wordt in hoofdzaak als middel aangewend, om de bloemen hun geur te doen afstaan. Reusachtige distilleerketels worden daartoe vaak gebruikt, die tot wel duizend Kg. sinaasappelbloesems (oranje-bigarade) kunnen bevatten. Maar ook door het warme weekstelsel, waarbij in gesmolten vet van 60° à 70° bloemen gedompeld worden, die arm aan essence zijn, worden parfums verkregen. Ook bloemen als cassia en viooltjes, die slecht de hoogere hitte van het zéér warme distilleerwater verdragen,

Bloemenplukster uit het land van Grasse.

(Foto J. Giletta).

De groote distilleerketels in de fabriek van de bekende parfumerie van Bruno Court te Grasse.

worden op deze wijze behandeld. Typisch is ook de koude vetbehandeling, waarbij de bloemkronen, in 'n vetlaag worden gedrenkt, die aan twee zijden op een glasplaat is aangezet. Daaromheen sluit een houten cel, welke gevuld wordt met de bloemen; deze, hierin opgesloten, geven dan hun parfum af aan het vet, waarbij men herhaalde malen de bloemen kan vernieuwen, zonder de vetlaag te vervangen. Door het geparfumeerde vet te wasschen in zuiveren alcohol, wordt de parfum ervan overgenomen in de vloeistof. Door koude, die het vet stolt, scheidt men dan de resten van het vet nog ervan af, waarna 't geheel gefiltreerd wordt. De laatste bewerking is die, waarbij de bloemen in petroleum-aether worden gelegd, evenals tevens alle verdere bestanddeelen, welke niet met essence behooren te worden weggewerkt, en waardoor 'n absoluut zuiver extract wordt verkregen.

De Parfumeriefabrieken te Grasse zijn ten allen tijde voor het publiek te bezichtigen. Dan zien we de groote distilleerketels, de ruimten waar de bloemen gesorteerd, en behandeld worden en waar ze meters hoog liggen opgehoopt, waarbij een zware, haast bedwelmende geur opstijgt, die in den bloeitijd over de geheele streek en het stadje Grasse hangt. Een der voornaamste fabrieken, welke het publiek gelegenheid geven het verwerken tot essences van nabij te aanschouwen, is die van Bruno Court, op welks bloemenvelden ook de foto van den rozenpluk is genomen, welke deze regelen vergezelt, en die gevestigd is in het oude klooster der Cordeliers, dat uit de 15e en 16e eeuw dateert. Deze „Cité des Parfums" verdient haar naam met eere...

IJDLE ROEM.

Roem niet op een afkomst, wier adel gij niet kunt vertoonen:

De asch stamt wel af van het vuur, maar wie warmt zich aan asch?

Saadi.

TOORN.

Matig Uw toorn! immers vallen de vonken der gramschap

't Eerst op uzelf, het laatst op hem, wien zij geldt.

Saadi.

De rozenpluk op de velden bij Grasse.

(Foto Bruno Court).

ZWERVERSTROTS

In den vallenden avond de zwerver ging.

Hoevele wersten had hij reeds afgelegd? Hij wist het niet.

Hoevele zou hij er nog moeten gaan alvorens het doel van zijn bijna hopeloozen tocht te bereiken? Hij wist het niet.

Hij wist slechts dat hij half verkleumd was, hongerig en vermoeid.

Den vorigen avond had hij een derde klas coupé van den sneltrein Petersburg—R. verlaten, en sedert dien gegaan langs de witte wegen aan wind en staag vallende sneeuw ten prooi.

Toën echter was het niet zoo moordend geweest als nú. Stil, liefkoozend bijna, waren de witte donsjes neergevallen, nú echter dansten zij een wilden heksendans om hem heen, en drongen warrelend tusschen zijn oogleden als wilden zij hem verblinden.

Tegen de ontstoken randen zijner oogen lagen tranen, die terwijl zij langs de met groeven doorploegde wangen gleden, bevroren.

De punten van zijn snor waren door ijspegeltjes geklonken aan zijn kraag, en de snerpende wind, komend van de Sibेरische steppen, joeg door zijn kleeding heen. Telkens sloeg een besneeuwde slip der pélerine van zijn pelsjas hem flappend tegen het gelaat. Hij wist dat dit was te voorkomen indien hij haar steviger vast hield, doch zijn verkleumde vingers weigerden hun dienst, want de met bont gevoerde handschoenen waren vol scheuren, waar de sneeuw doordrong.

Zijn neusgaten schrijnden en de lippen waren gebarsten; maar hij strompelde verder.

Huiverend hulde hij zich vaster in zijn pels. Het eens kostbare bont was nu kaal evenals de astrakan randen om kraag en polsen. Door de opengesprongen naden sneed hier en daar de felle kou.

Het ergste waren de met bont gevoerde overschoenen, die bijna overal spleten vertoonden, waardoor de natte sneeuw sijpelde.

Waarom toch zong de wind een zoo klagend lied alsof duizenden zielen in nooddrift verkeerden?

Was die zang als een echo van het lied, dat in zijn binnenste trilde, of — een aanklacht...

Waren het jammerklachten om een verloren menschenleven, een ziel verdoemd?

Zwerver — en niët door de schuld van anderen was het gekomen zooals het gekomen was; doch door eigen zwakheden en fouten.

Een zwerver, wadend door sneeuwmassa's bij vallenden avond in striemenden wind! Hij wist niet waarom hij nu aan zijn ouders moest denken, en het oude landgoed, dat na den dood zijns vaders hem ten deel had moeten vallen omdat hij de oudste der broeders was. Nú behoorde het aan zijn jongeren broeder, want hij was niet waardig bevonden het te beheeren. Hij dacht aan zijn gevoel van wanhoop toen hij aan het sterfbed van zijn vader had moeten staan, en in de Peter- en Paulsvesting zijn straf uitzat voor een duel. En hierdoor was het ook te laat geweest, toen zijn moeder was gestorven. Hij dacht aan zijn vroegeren Generaal, die, toen hij bij de Keizerlijke Garde diende als een vader voor hem was geweest, en wiens jonge vrouw door hem ongelukkig was geworden. Hij dacht aan haar broeder, zijn vriend, die haar eer had gewroken en door zijn hand was gevallen...

En juist kort voor dien tijd was hij thuis geweest; zijn

vader had zijn vele schulden vereffend, en hij had beloofd zich te verbeteren.

Hoe was hij die belofte nagekomen?

Ontslagen uit den dienst stootte hij overal het hoofd; en zijn mede-officieren wilden niets meer met hem te doen hebben.

De vrienden uit zijn jeugd vergaten hem niet, doch hij trok zich uit trots en schaamte meer en meer van hen terug.

En plotseling, eenige weken geleden, was een groot verlangen in hem opgekomen dien broeder weer te zien en het oude landgoed met de graven zijner ouders. Hij had om reisgeld geschreven, dat hem werd toegezonden. Hierbij was echter een brief, hem meldend, dat dit de allerlaatste maal was, dat hij geld zou ontvangen buiten zijn jaarlijksche toelage, en dat hij stellig werd verwacht.

En ook dit geld was hem, op een kleine som na, door de vingers geglipt.

Het verlangen was niettegenstaande alles gebleven. Tot R. reikte zijn biljet, de paar honderd werst, die hem scheidden van zijn vroeger tehuis, moesten dus te voet worden afgelegd.

Zoo was hij den tocht begonnen.

De stad achter zich latend was hij den postweg gevolgd, waar op eenigen afstand van elkaar de verschillende poststations lagen. Hier drongen de herinneringen zich aan hem op uit zijn studententijd.

O! Was er dan nergens een plaats waaraan geen herinneringen voor hem waren verbonden?

Hij zag zich weer temidden van een troepje vroolijke kameraden, studenten als hij, die hun vacaties, evenals hij-zelve, op de landgoederen hunner ouders gingen doorbrengen. Rijtuig en sleden volgden elkaar, gevuld met vroolijke, zingende jongelieden. Zelf was hij de luidruchtigste van allen geweest.

Aan de poststations kwam de postmeester hen haastig tegemoet. De koetsiers betwistten zich onderling het ge-

not hen te mogen rijden.

Immers de studenten waren prettig in den omgang, al klonk ook onophoudelijk hun ongeduldig „Pascholl!“). Wat deerde het hen of zij menigen stokstoot kregen in hun rug? Zij werden rijkelijk onthaald en kregen ruime fooien.

Nu was hij minder dan een zijner voormalige postillons.

Huiverend dook hij met de kin in den kraag van zijn pels, waartusschen natte sneeuwvlokken gleden, neervallend over het verkleumde lijf.

En hoog klonk nu het gierend geluid van den sneeuwstorm.

Hij had alle zekerheid ontrent den weg verloren, sleepte zich voort als een redeloos dier.

De duizeligheid, die de menschen overvalt wanneer zij zich in een sneeuwstorm bevinden, overviel ook hem. Het geleeek soms alsof hij al maar rondliep in denzelfden cirkel. Toch, volgens zijn berekening had hij reeds in de kleine stad moeten zijn gekomen, waar hij aan de politiepost een onderkomen zou hebben gevraagd.

Ver, ver aan de andere zijde van het stadje lag het landgoed van zijn broeder. Misschien, indien deze zou weten dat hij een zwerver was in kouden winternacht, zou hij hem paard en slede hebben gezonden.

Maar de broeder wist het niet, dat hij ook het laatste geld niet meer bezat, en hij-zelf zou nooit meer vragen...

Hij was nu tot de overtuiging gekomen te zijn verdwaald.

Heel even werd het sneeuwgordijn ijler.

Dàar recht voor hem uit was licht.

Lichtbundels schitterden hier en daar op den witten grond. Het stadje echter was het niët.

Toch gevoelde hij zijn moed herleven. Indien het dan ook niet het stadje was, waar lichten waren woonden menschen en die zouden hem hun hulp niet ontzeggen.

¹⁾ Vooruit.

(Zie vervolg op pag. 8)

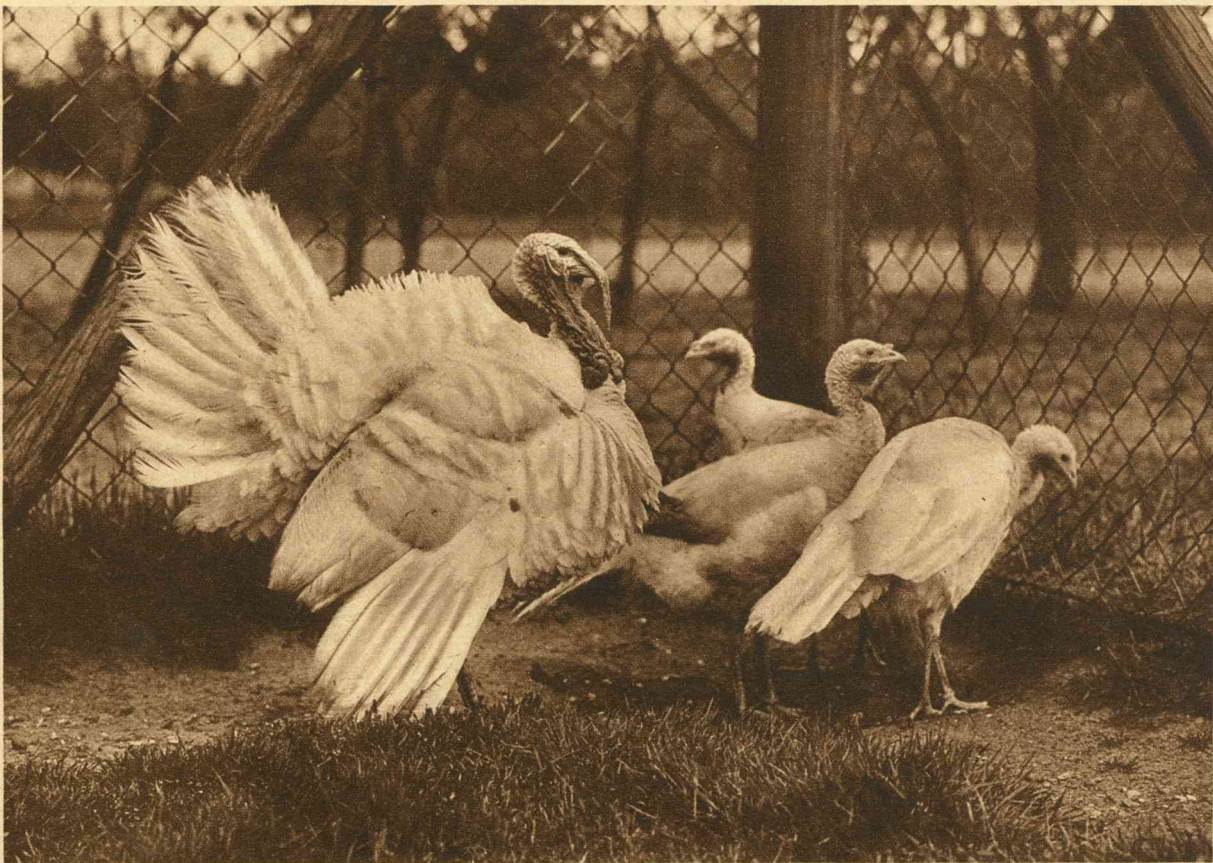

Graaie engelsche kroppers uit Burgers Dierenpark.

Tot hij tenslotte geheel alleén stond op de groote, wijde wereld, een wrak.

Waarom moest hij nu aan dit alles denken? Zou het zijn, dat hij nu zou sterven? Er werd immers gezegd, dat een mensch voor zijn dood geheel zijn leven in snelle beelden voor oogen ziet?

Sterven zou weldadig zijn. Maar niet zoo langs den weg als een hond... En hij had kunnen leven een leven nog

Witte Kalkoenen. — Een pronkende haan en drie hennen uit Burgers Dierenpark.

rijk aan geluk. Zijn broeder stelde hem door ruime giften hiertoe in staat. Zoodra echter was het geld niet in zijn bezit, of hij verbraste het in nietswaardige vermaken.

Meer dan eens had hij den wensch in zich voelen opkomen om door eigen hand een einde te maken aan zijn bestaan.

Wat deden menschen als hij nog op de wereld? Hij kende echter de godsdienstige overtuigingen van zijn broeder en dezen wilde hij niet kwetsen.

HUGO GROTIUS

(1583 — 1625 — 1645)

Hugo Grotius, wiens naam ver buiten de grenzen van zijn vaderland bekend was en eeuwen na zijn dood is bekend gebleven, werd op 10 April 1583 te Delft geboren, stierf op 28 Augustus 1645 te Rostock, en werd op 3 October van dat jaar te Delft in de Nieuwe Kerk bijgezet. Waarom, zoo zal men met deze data voor zich, allicht vragen, wordt in dit jaar aan zijne nagedachtenis allerwege aandacht gegeven? Omdat 300 jaren geleden, in de Rue St. Jacques te Parijs, zijn beroemd boek verscheen: „De jure belli ac pacis”, handelende over het recht van oorlog en vrede, welk boek hem onbestreden tot grondlegger heeft gemaakt van geheel het moderne volkenrecht. Drie eeuwen dus reeds leeft dit boek, en nog steeds wordt het herdrukt, zoowel in het Latijn als in een der vele vertalingen, waarin het is verschenen. Nog steeds wordt de wijsheid, die erin is neergelegd, als wijsheid erkend. En noemt men Nederland, waar de Vredesconferenties werden gehouden, het Hof van den Volkenbond is gevestigd, „het land van Grotius”, dan geschiedt dit, omdat men in den Nederlander Grotius den ontdekker van het volkenrecht ziet.

De rol, die Grotius in onze geschiedenis heeft gespeeld, is er waarschijnlijk oorzaak van, dat dit deel van zijne veelzijdige werkzaamheid voor den Nederlander, in elk geval tot voor enkele jaren, minder spreekt dan voor den buitenlander: Grotius, die reeds op elfjarige leeftijd leerling der Leidsche Universiteit was; die zelfs den grooten Scaliger door zijn kennis van het Latijn verbaasde; die, ten Hove van Hendrik IV zijnde, door dezen als het „wonder van Holland” werd aangewezen, kreeg reeds jong gewichtige betrekkingen te vervullen. Eerst advocaat-fiscaal bij het Hof van Holland; daarna Pensionaris van Rotterdam. Maar juist de

Hugo de Groot.
(Naar een oude gravure).

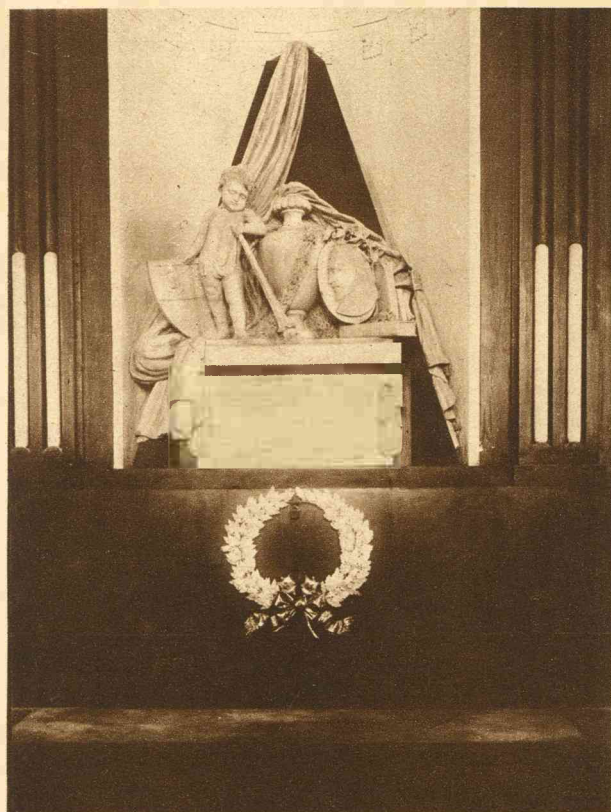
belangrijkheid dier betrekkingen bracht hem op den voorgrond in de godsdiensttwisten gedurende het Twaalfjarig Bestand, die als elke politieke strijd — gelijk zij waren — verbitterd tot het einde werden gevoerd. Grotius werd naar Loevestein gebracht, ontsnapte op wonderbaarlijke wijze in zijn boekenkist, en week over Antwerpen naar Parijs uit, waar hij door Koning Lodewijk XIII hartelijk werd ontvangen.

Zijn verblijf te Parijs heeft tot bijna aan zijn dood geduurd. Twee perioden zijn daarin te onderscheiden: die van 1621 tot 1631 toen hij er leefde als ambtelos burger; die van 1635 tot 1644, toen hij er woonde als gezant van het toenmalig machtig Koninkrijk Zweden. Aanvankelijk sloeg Grotius alle aanbiedingen, hem van buitenlandsche zijde gedaan, af; hij hoopte op herstel zijner betrekkingen met Holland. Maar een niet geheel ongevaarlijke reis, door hem in 1631 daarheen ondernomen, leerde hem wel, dat dit herstel nog verre was. Toen aanvaardde hij hem door Zweden gedane aanbieding; diende hij, tien jaren lang met trouw en toewijding, dit land als ambassadeur. Hij verkeerde te Parijs in een moeilijke positie; moest de belangen van Zweden en Frankrijk, die uiteenlopend waren, verzoenen; werd door naijverige Zweden in den rug aangevallen, en vond het intrigeren van de Hollandsche gezanten te Parijs, die tot een andere staatkundige partij hadden behoord, tegenover zich.

Van zijn eerste, zijn ambtelooze periode, dateert zijn boek over het „Recht van oorlog en vrede”. Niet voor het eerst begaf Grotius zich op volkenrechtelijk gebied, want reeds als 22-jarig advocaat schreef hij zijn boek over het buitrecht. Dit werd hem door de Oost-Indische Compagnie opgedragen, toen bij aandeelhouders dier compagnie bezwaren rezen tegen de verovering van een Portugeesch koopvaardijsschip in de Straat van Malakka. Toen Grotius' werk was voleindigd, was de strijdvraag in de praktijk beslist; zijn werk is eerst twee en een halve eeuw later openbaar gemaakt, met uitzon de ring van het hoofdstuk over de vrije zee, waaraan

hij zelf dadelijk openbaarheid gaf. In het „Recht van oorlog en vrede” vinden wij hem op hetzelfde gebied terug, maar rijper, dieper en breder. Zeker, in het volkenrecht had hij voorgangers, maar geen hunner zag dit zoozeer als een zelfstandige wetenschap gelijk hij, en de Italiaan Gentili, wiens nagedachtenis veelal zijn roem bestrijdt, behandelde slechts het recht van den oorlog, en legde dus geenszins den grondslag voor het volkenrecht in het algemeen. Grotius zag, reeds in die dagen, dat tusschen de Staten, souverain ieder op zichzelf, banden bestaan, gedeeltelijk gelijk aan die tusschen de individuen in eenzelfde Staat, en hij paste op de nieuw door hem ontdekte rechtssubjecten regelen van privaatrecht toe, gelijk hij ze uit het natuurrecht afleidde. Grotius heeft geen ontwerp voor een dusgenaamde Statenorganisatie geschreven, gelijk een Henri IV en een Abbé de St. Pierre; hij schiep niets, maar hij ontdekte — gelijk prof. Hamaker heeft betoogd — het volkenrecht en deed het aan den tijdgenoot zien. Grotius' boek is er een zeldzaam voorbeeld van, dat de groote betekenis van dit boek reeds tot den tijdgenoot doordrong en door dezen werd erkend. Geleerden prezen hem daarvoor om strijd, en de latere relatie met Zweden werd vermoedelijk gelegd door de aandacht, die Koning Gustaaf Adolf aan den inhoud van dit boek schonk.

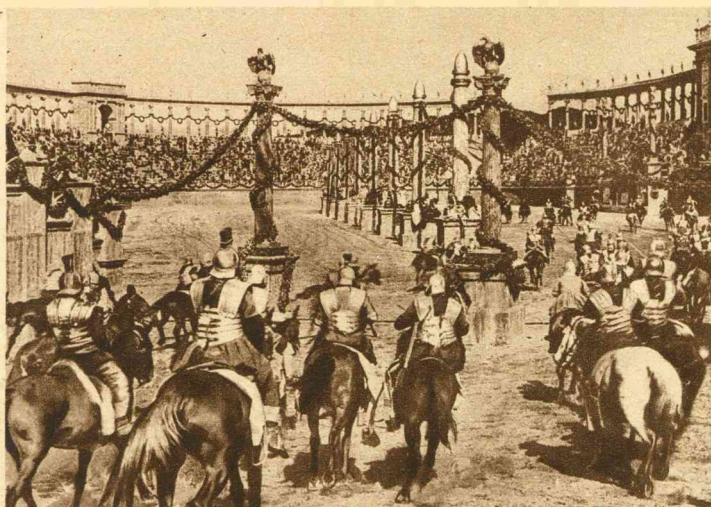
Afgetreden als Zweedsch gezant, bezocht Grotius Zweden, maar wilde er, ondanks den aandrang van Koningin Christina, niet blijven. Op de terugreis leed hij schipbreuk nabij Danzig; ging terug over land, maar werd door uitputting te Rostock ziek, en stierf er na een paar dagen. Zijn edele deelen werden in de Marienkirche aldaar bijgezet; zijn lijk gebalsemd en naar Holland overgebracht. In de onmiddellijke nabijheid van het graf van Prins Maurits, die in het leven zijn tegenstander moest zijn, heeft men hem door Verhulst een praalgraf doen oprichten, waarvan het inschrift, door hemzelf tijdens zijn leven ontworpen, eraan herinnert, dat deze eminente zoon van Nederland de voornaamste vruchten van zijn arbeid heeft voortgebracht, toen hij, tegen zijn wil, als banneling buitenslands vertoefde, en dat glans en luister aan zijn bestaan zijn gegeven door een vreemde Mogendheid: Zweden. Het moge bij de oprechte hulde, die thans opnieuw het dankbare Nederlandsche nageslacht hem brengt, niet geheel worden vergeten!

De Groot's Praalgraf in de Nieuwe Kerk te Delft.

Het voor Hugo de Groot in Delft opgerichte bronzen standbeeld.

De arena.

Lygia (Lillian Hall Davis).

Links Cheillon Cheilonides, bedelaar en wijsgeer (G. Viotto).

„QUO VADIS?”

Cinematographisch Kunstwerk, naar den roman van Henryk Sienkiewicz in het Rembrandt-theater. — Muziek (van grootendeels moderne Fransche componisten) onder leiding van Richard Heuckeroth. Tekst van N. H. Wolf.

Deze film, die miljoenen heeft gekost en die waarlijk, ook wat betreft de massa-regie, een kunstwerk kan worden genoemd, behandelt de geschiedenis van Rome, ten tijde van keizer Nero. Deze rol werd door Emil Jannings gespeeld. Wij zien de praal en pracht aan Nero's hof, wij aanschouwen zijne talloze wredeheden: Slavinnen laat hij in den vijver werpen als voedsel voor zijn visschen. Wij aanschouwen hem in al zijne slechtheid en zinnelijkheid. Aangezet door den prefect der Pretorianen, Tigellinus doet hij Christenvervolgelingen plaats hebben en de martelingen, die de christenen te ondergaan hebben, zijn vreeselijk. Zij worden in de arena voor de leeuwen geworpen onder het oog van duizenden toeschouwers, die zich te dien tijde verlustigden in zulke een kijkspel.

Tusschen dit alles loopen eenige intriges door. Lygia de dochter van den afgezette koning Lycius is Christen geworden. De volkstribuun Vinicius is op haar verliefd en, tijdens een feest bij Nero, is hij te voorlopend tegenover haar, hetgeen haar niet behaagt. Maar Vinicius weet door zijn oom Petronius, den gunsteling van Nero, dezen te bewegen hem

Lygia te schenken. Immers de keizer heeft over het lot zijner onderdanen te beschikken. Petronius, die bang is dat de keizer Lygia, als hij haar zien zou, begeeren kon, zegt: „O, Caesar, zij is veel te mager voor U”. Desalniettemin geschiedt dit toch en de keizer doet zeer vaderlijk tegenover haar, als om haar tegen Vinicius te beschermen. Zijne bedoelingen echter zijn van geheel anderen aard en spoedig is haar dit duidelijk en zij tracht zich tegen hem te verzetten. Petronius weet echter het opzet van den keizer te voorkomen. Door de groote feesten, die Nero aanricht, vergeet hij Lygia en hij besluit haar toch maar aan Vinicius af te staan. Maar Ursus, een harer dienaren, weet haar te bevrijden en haar naar een der geheime bijeenkomstplaatsen der Christenen te brengen. Maar bij Nero is de begeerte opnieuw ontwaakt en hij volgt Ursus en Lygia. Dan slaat Ursus hem ter aarde. Vinicius is wanhopig en zijn oom Petronius, die vurig wordt bemind door zijne slavin Eunice, wil hem zelfs deze afstaan om hem tot troost te strekken. Maar Vinicius weigert en zoekt Lygia overal. De filosofie en bedelaar Cheillon Cheilonides (heel mooi spel van G. Viotto) verdraagt hem Lygia's schuilplaats en, vergezeld door den sterken gladiator Croton, trekt Vinicius er heen. Croton wordt echter door Ursus gedood en deze wil nu ook Vinicius doden, maar Lygia smeekt hem dit niet te doen. Toch is hij door Ursus gekwetst en liefderijk verpleegt Lygia hem.

Nero heeft Rome in brand laten steken door Tigellinus en het volk begint oproer te worden. Cheillon Cheilonides raadt hem de woede van het volk te zijn opzichte af te wenden, door de Christenen er van te beschuldigen. Dit heeft de wrede Christenvervolgelingen doen ontketen, maar Cheillon Cheilonides, die zich dit niet zóó had voorgesteld, voelt zijn geweten knagen en midden in de arena roept hij uit dat Nero de brandstichter was. Nero doodt hem met een pijl. De keizer, die woerd is, dat Lygia, die uit den brand door Vinicius is gered, hem ontkomen was, verzint deze wraak: Gebonden op een wilden stier wordt zij de arena ingesjaagd. Ursus bedwingt den stier. Het volk vraagt nu genade voor beiden. Maar Nero beweegt zijn duim naar beneden, ten teken dat zij sterven moeten. Het volk kan nu zijn woede niet langer bedwingen en daar Galba met zijn soldaten tegen Nero optreedt, trekt het volk Galba's partij. Nero doortsteekt zich nu.

Vinicius, tot het Christendom bekeerd, trouwt de schoone Lygia. Teyoren had nog de volgende tragedie met Petronius plaats: Hij kon de wredeheden van Nero niet langer aanzien en op een feest, dat hij geeft, laat hij zich den slagader van zijn pols door een dokter opensnijden en zijne trouwe slavin en geliefde Eunice volgt hem in den dood.

EDMOND VISSER.

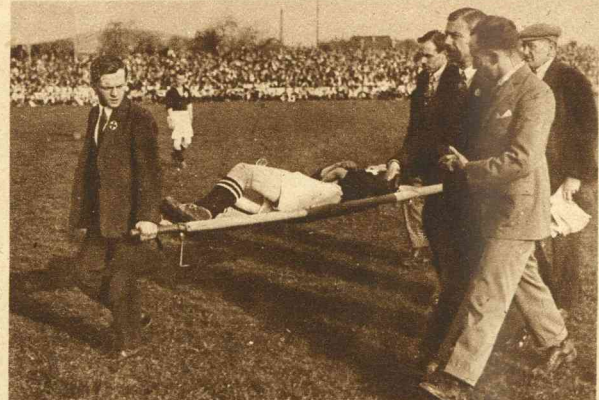
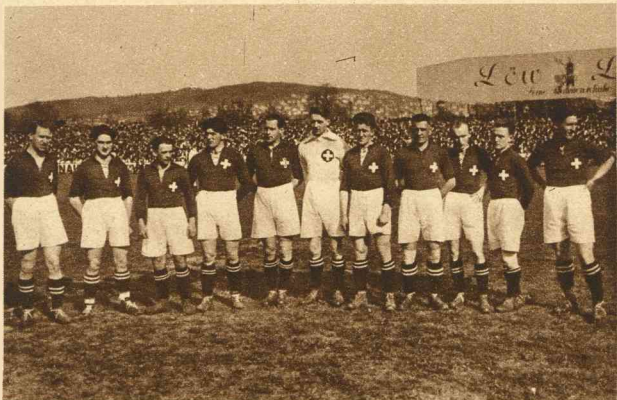
UIT HET VOLLE LEVEN

Van de zesde Beurs der Dameskroniek in het R.A.I.-gebouw te Amsterdam.

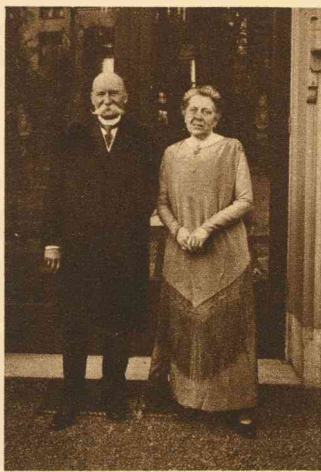
Van deze bijzonder belangwekkende expositie brengen wij hierboven nog twee interessante stands in beeld, die wij in ons vorig nummer, wegens overvloed van actuele foto's, niet konden opnemen. Links: In Stand 67 vindt men den natuur-azijn uit de fabriek te Gulpen. Van dezen azijn met het fijne aroma gebruikt men de helft minder dan van elke andere azijnsoort. — Organisator de

heer Jac. van Os, Den Haag. Rechts: Stand no. 73 van de N.V. Nederlandsche Chemische fabrieken van veredelde wasproducten te Amsterdam, Keizersgracht 302—304. — In deze stand werd in het bijzonder de aandacht gevraagd voor Guttalin, een speciaalwas voor fijne lederwaren, die de oorspronkelijke kleur ophaalt en niet afgeeft, en ook uitstekend is voor linoleums en meubels.

Zwitserland—Nederland 4—1.

Van dezen Zondag 19 dezer te Zurich gespeelden voetbalwedstrijd brengen wij hierboven een drietal beelden. Links: het Zwitsersche elftal, dat onze nationale ploeg met 4—1 versloeg. Midden: een slachtoffer: Van der Meulen (X) is aan het been gewond. Rechts: nog een slachtoffer: de Zwitsersche back Gottenkiény wordt door het Roode Kruis weggedragen.

Baron Van Voorst tot Voorst, voorzitter der Eerste Kamer, poseert met zijne echtgenoot voor onzen correspondent in hun woning te Arnhem, op den dag van hun 50-jarig huwelijksfeest.

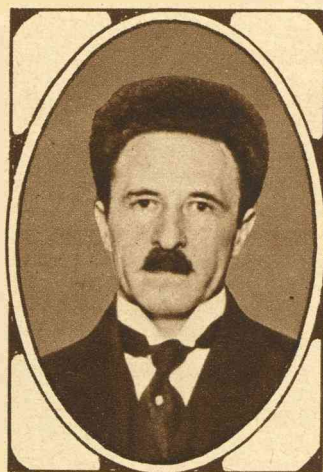
De bomaanslag in de kerk te Sofia.

Minister-president Zankoff van Bulgarije, die in de kerk was en gewond werd. Hij verscheen echter reeds weer voor de volksvertegenwoordiging en nad een luide ovatie in ontvangst te nemen.

„De Joodsche Invalide”.

Hierboven geven wij een afbeelding der 2 hoofdprijzen van de Koninklijk Goedgekeurde Bouwloterij van De Joodsche Invalide, n.l. het Huis N. Keizersgracht 70. Amsterdam, door Makelaar W. C. Deenik Zzn. getaxeerd op pl.m. 25.000.— en de schitterende Amilcar-Auto. Naar men weet, zijn er meer dan 2000 fraaie prijzen en zal de trekking beslist vóór 1 Juli a.s. in het openbaar plaats vinden.

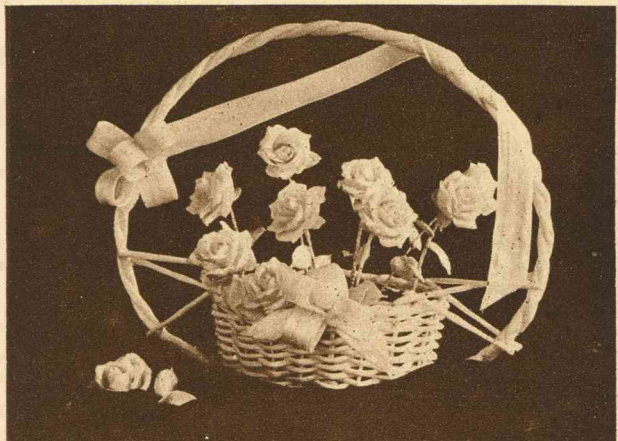
Mr. Dr. Leo Polak,

privaat-docent in de Wijsbegeerte aan de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam, is door het Leidse Universiteitsfonds benoemd tot buitengewoon hoogleeraar in de Wijsbegeerte van het Recht.

De jaarlijksche Emmabloem-collecte

ten bate van de Amsterdamsche Vereniging tot Bestrijding der Tuberculose, heeft de vorige week Woensdag in de hoofdstad plaats gehad. — Burgemeester de Vlugt greft het goede voorbeeld.

Vakwedstrijd van Nederlandsche Banketbakkersbedienden

Een fraai werkstuk, een bloemenmand, die den eersten prijs kreeg op de bovengenoemde tentoonstelling in Huize Boer te Amsterdam.

De Joodsche Bosch-kolonie te Den Dolder (Utr.)

werd 20 April door Opperrabbijn Onderwijzer (X) uit Amsterdam officieel geopend. — Een groep der aanwezige belangstellenden.

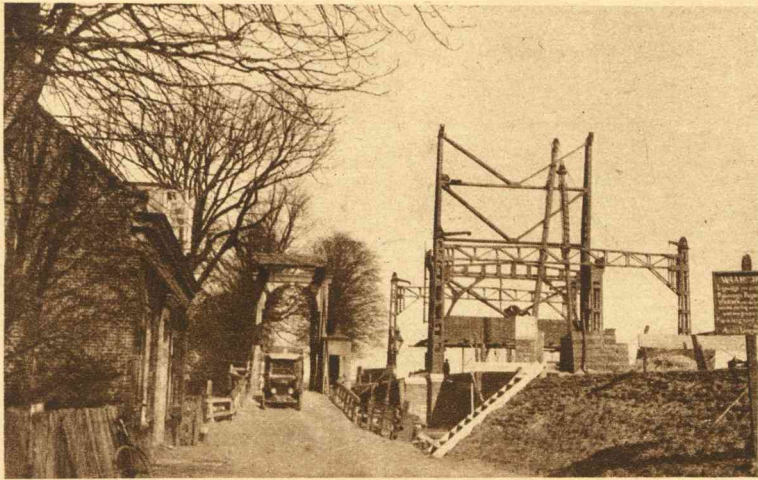
Lichten! Lichten die door hun heerlijk schijnsel vriendelijke welkomstboden schenen uit te zenden aan den vermoeiden, uitgeputten zwerver.

Nu kon hij alles meer en meer onderscheiden. Daar lag een landgoed. Hij was gered!

Die eene lange rij vurige oogen blikten door de openingen boven in de vensterluiken van het heerenhuis. Uit de ramen van een der zijvleugels stroomden breede gulpen van licht. Daar zouden zich wel de keukens en bediendenkamers bevinden. Midden op het erf tusschen woningen en schuren, zweefde slingerend aan een hooge stang een groote lantaarn.

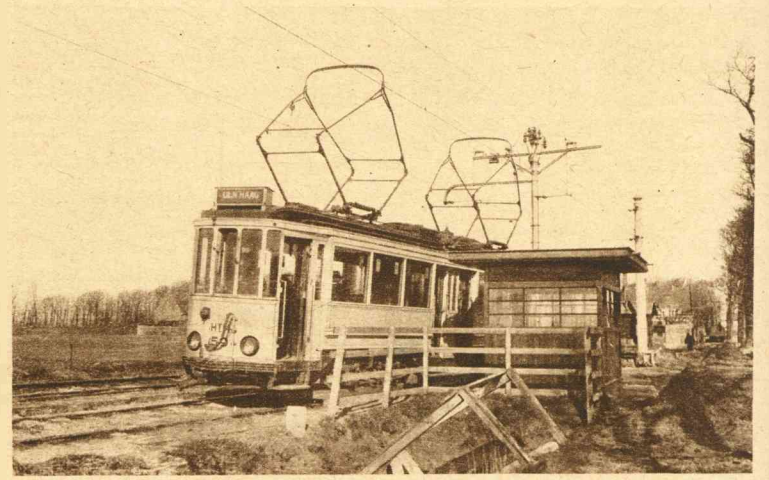
Uit de huisjes der arbeiders gloeiden kleine, vurige puntjes vlak voor de ramen zonder bedekking. Licht straalde ook uit de stalvensters.

O! Licht . . .

De H. T. M.-lijn Den Haag—Leiden.

De nieuwe elektrische tramlijn Den Haag-Wassenaar-Haagsche Schouw-Leiden, kon 1 April, zooals de bedoeling was, nog niet worden geopend daar het materiaal voor den bovenbouw van de brug nabij „De Haagsche Schouw” niet tijdig werd afgeleverd. De verbinding wordt nu onderhouden met een auto die het traject Leiden-Haagsche Schouw rijdt, en vandaar met den nieuwen tramwagen tot den Haag. Op onze linker foto ziet men de nieuwe brug in aanbouw; het verschil in breedte tusschen de oude en de nieuwe brug is zeer belangrijk. Op de rechter foto ziet men een der nieuwe elektrische wagens der H. T. M. aan de tijdelijke eindhalte aan de Haagsche Schouw.

Geen mensch wierp in een nacht als deze een zwerver van zijn deur.

De blikken strak gericht op die vriendelijke sterretjes, stralend door „de miljoenen oogen van den nacht”, kwam zijn voet in aanraking met een verhooging op den grond. Een boomstronk onder sneeuw en ijs bedolven.

Te zeer verzwakt om zich staande te houden, struikelde hij, terwijl een duizeling hem overviel. Toen smakte hij voorover en bleef liggen, bewusteloos. En de sneeuwvlokken vielen, de sneeuwvlokken vielen gestaag . . .

In een der benedenkamers van het heerenhuis zaten, omgeven door weldadige kachelwarmte bij helder lamplicht de landheer en zijn echtgenoot.

Door de spleten tusschen de gordijnen en de openingen der vensterluiken vluchtten lichtsprankjes naar buiten in den nacht van sneeuw en wind. Het woeste geluid van den sneeuwstorm drong ook tot hier door: Zwiepende takken kraakten. Machtige sneeuwmassa's vielen op het dak om bij een volgenden windstoot weer naar omlaag te stuiven. De ruiten trilden.

„Het is toch wel vreeselijk dat in een nacht als deze de arme oude nachtwaker buiten moet rondloopen,” merkte de vrouw van den landheer op en huiverde.

„Er is niets aan te veranderen,” gaf haar echtgenoot ten antwoord. „Ik vind het even ellendig als jij. Maar juist in zulke nachten van storm staan de gebouwen aan gevaar bloot. Boomtakken kunnen de schoorsteenen verpletteren en bij een begin van brand b.v. is direct ingrijpen noodzakelijk. En wat meer zegt, er kunnen zwervers op den grooten weg zijn. In een sneeuwstorm zouden zij, jammerlijk omkomen, als er geen hulp was. Neen, hij moet waken en zelfs den landweg opgaan, maar wij zullen hem een flinke teug cognac in zijn thee geven en morgen een extra belooning. Voor alle zekerheid moet een der bedienden het „huisje voor de vreemdelingen” warm stoken en de huishoudster heeft te zorgen voor een flink maal.

Natuurlijk moet het bed worden opgemaakt, maar de Hemel geve dat onze voorzorgen noodeloos zullen zijn.”

Hij belde en de bevelen werden gegeven.

Niet lang daarna kondigde het gebel van den waakhond aan dat de nachtwaker in aantocht was. Aan de keukendeur stond de bediende klaar met de versnapering, en bracht de bevelen van hun meester over.

De sloffende voetstappen verwijderden zich en niets dan het geloei van den wind en het kletsen der sneeuwvlokken tegen de ramen was verneembaar.

De tijd ging voort. —

Eensklaps hieven beiden gelijktijdig het hoofd op, luisterden.

Huilend nu baste de waakhond, die bij zijn ronde den nachtwaker nooit verliet.

De andere honden van de plaats hieven een langgerekt gejam aan. De wind was niet meer zoo hevig als voorheen en men kon duidelijk menschenstemmen en het geluid van haastige voetstappen onderscheiden.

De man en de vrouw zagen elkander stilzwijgend aan.

Dus tóch! zeiden hun blikken.

En terwijl zij hierbinnen zaten bij warmte en licht, waarde

buiten het onheil rond. De schorre stem van den nachtwaker riep om hulp en tikte hier en daar tegen een deur, een vensterruit.

Deuren werden haastig geopend en weder dichtgeslagen, de stalpaarden werden door het ongewone leven onrustig en sloegen met de hoeven, toen werd alles weer als tevoren.

De vrouw zag vragend naar haar echtgenoot.

„Je denkt zeker dat ik mede moet gaan; maar de oude man zou dit jammer vinden. Het zou den schijn hebben alsof ik aan zijn beleid twijfelde en het is hem best toevertrouwd. Later zullen wij zien. Nu kunnen wij niets doen dan wachten.”

Na eenigen tijd drong weder het geluid van stemmen, voetstappen en hondengeblaf tot hen door, dat in de richting van het „huisje voor de vreemdelingen” verdween.

Daarop sloeg de keukendeur dicht. De knecht van een der andere bedienden vergezeld, begaf zich met spijs en drank naar den zwerver.

„Nu zullen wij wel gauw alles vernemen,” sprak de landheer.

„Gelukkig! Dan weten wij tenminste wat ons te doen staat,” klonk haar bescheid.

Een klop tegen de kamerdeur. De huisknecht trad binnen.

„Er lag een man in de sneeuw, Barinje¹⁾, half bevroren was hij. De hond heeft hem gevonden en toen is de nachtwaker hulp gaan halen. Hij was zoo zwak dat hij niet alleen kon loopen. Maar hij komt langzamerhand bij, gelukkig! Hij lag al voor een groot gedeelte onder de sneeuw. Hij zit nu bij de warme kachel en drinkt zijn thee. Mag ik er straks

ten, zeide hij.” — Toen de knecht was heengegaan, gaf zij haar verwondering over deze weigering te kennen.

Haar echtgenoot begreep deze echter. Hij begreep dat het voor dezen man, die als zwerver opgenomen was, moeilijk was in zijn verwaarloosden toestand zijns gelijke te ontvangen.

„Morgen wanneer hij goed zal zijn uitgerust en wat toilet heeft kunnen maken, zal hij wel anders spreken, hoop ik. Trouwens, wij moeten iets voor hem doen. Misschien kan ik hier op de plaats een bezigheid voor hem vinden als hij dat wenscht of anders bij een der burens,” zeide hij.

„Natuurlijk zullen wij hem helpen,” gaf zij toe.

Eensklaps stond hij op.

„De man laat mij geen rust! Ik ga toch even zien of ik in de kamer kan kijken. Ik meen van wel, want de ramen van de zitkamer hebben geen gordijnen. Hij zal nu nog wel niet zijn gaan slapen.”

Hij maakte zich gereed. De huisdeur viel in het slot en hij verdween in de richting van ’t „huisje voor de vreemdelingen”. Binnen enkele oogenblikken was hij terug zonder zich den tijd te hebben gegund pelsjas en overschoenen af te leggen.

„Mijn Hemel,” zeide hij met heesche stem. Die arme zwerver, gevonden aan den weg, is mijn vroegere medestudent en goede kameraad, Graaf M. Zooiets tragisch heb ik nog nooit gezien, zooals die man voor zich uit zat te staren, al maar turend naar den grond! Zoo armoezig, zoo verlopen ook met gescheurde kleeren. Wie weet wat hij heeft doorgeemaakt en waar hij vandaan is gekomen. Hij was altijd zoo’n goedhartige, aardige kerel! Maar hij had toen al een heel zwak karakter. Het studeeren begon hem te vervelen, hij stak diep in de schuld, maar zijn vader vereffende altijd alles. Daarop kwam hij in de Keizerlijke Garde. Hij was een kranig officier, maar er gebeurde schandaal op schandaal waar hij in betrokken was en het laatste eindigde met een duel en zijn gevangenneming. Zijn ouders stierfen terwijl hij zijn straf uitzat. Natuurlijk hebben zijn vrienden, waaronder ook ik, hem de behulpzame hand willen reiken, maar hij beantwoordde onze brieven niet

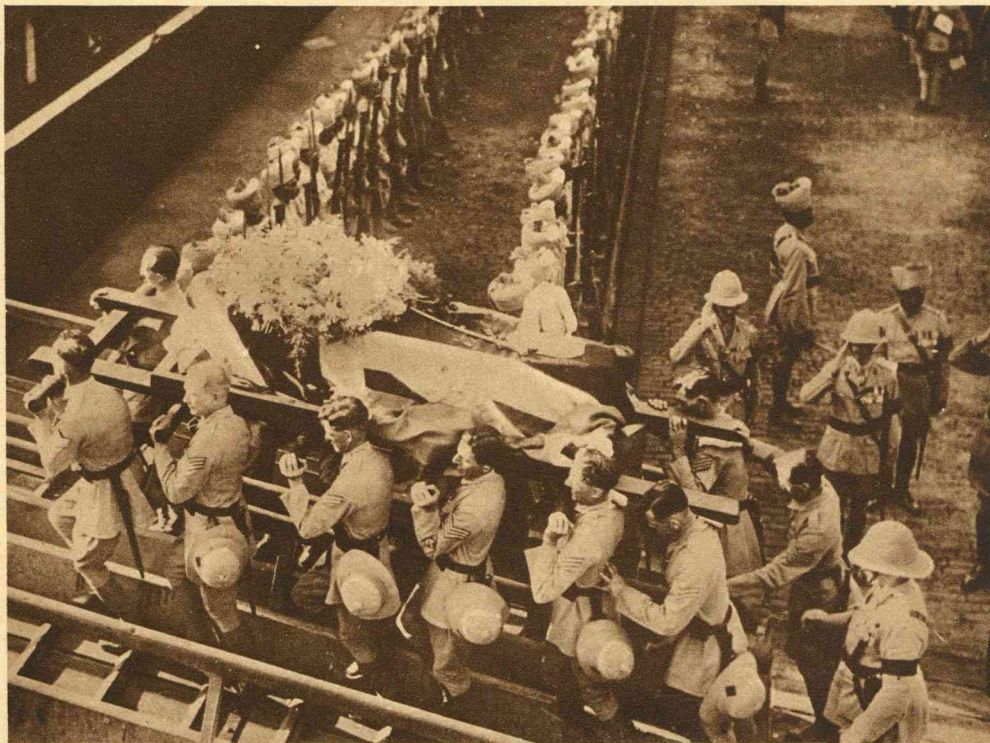
meer en ten slotte hoorden wij niets meer van hem. En nu . . . nu is hij hier, bij zijn voormaligen vriend! Hij zal op weg zijn geweest naar het landgoed van zijn broer, achter W. gelegen, en zijn verdwaald. Eerst zal hij niet hebben geweten bij wien hij was, maar dat zal hij hebben gevraagd en vernomen. En welke herinneringen moeten nu wel niet in hem wakker worden! Liefst was ik, niettegenstaande zijn wensch, toch naar hem toegegaan met een paar goede woorden, maar ik durfde niet! Ik kon aan zoo’n leed niet raken.”

„Morgen zullen wij alles aan hem goed zien te maken. Morgen!” zeide zij hoopvol.

En den daarop volgenden morgen ging de heer des huizes, in de schemering nog, naar beneden om naar den zwerver te gaan.

In de vestibule was de knecht met zijn werkzaamheden bezig.

„De zwerver is er niet meer, Barin,” sprak hij opgewonden. „De nachtwaker heeft hem niet zien gaan en de arbeiders ook niet, en zijn bed is niet beslapen . . .” —

Lord Rawlinson, de opperbevelhebber in Engelsch-Indië, is overleden

Het stoffelijk overschot wordt met militaire eer aan boord van de „Assaye” gebracht, die het naar Engeland vervoerde.

heengaan om te vragen of hij nog iets wil hebben?”

„Ja, dat had ik je juist willen opdragen,” zeide zijn meester.

De man en de vrouw waren weer alleen. Hun gedachten dwaalden naar den zwerver dicht in hun nabijheid.

Na eenigen tijd verscheen weer de bediende. Zijn gelaatsuitdrukking toonde aan dat hij in hevige opgewondenheid verkeerde.

„Het is een „Heer”, Barinje, een „Heer” en geen gewone landlooper!”

„Een „Heer”? ” vroeg zijn meester. „Je droomt, Fedor. Welke „Heer” gaat nu te voet den landweg langs inplaats van met een slede te rijden?”

„En toch is het waar, Barin. Ik zag het aan de manier waarop hij zijn muts afnam en op een stoel gooid. Ik zag het omdat hij zonder er in den beginne bij te denken zijn pels niet zelf aflegde, maar mij een teeken gaf. Maar toen ik hem wilde helpen, scheen hij zich te hebben bedacht en wilde het niet hebben. Werkelijk Barinje, het is een „Heer” en toen hij zijn handschoenen uittrok was het duidelijk te zien

¹⁾ Adellijke titel voor mijnheer en mevrouw.

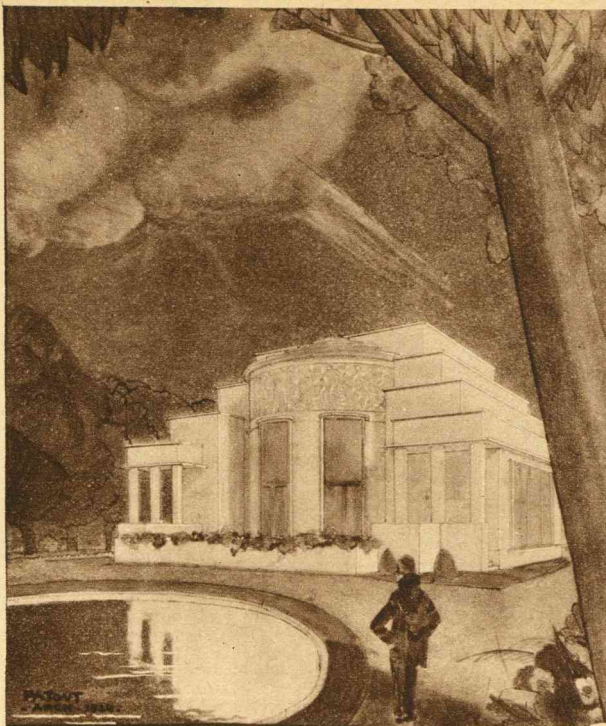
De Tentoonstelling voor Toegepaste Kunst te Parijs

De mensch is oud en de geschiedenis welke we kennen van den mensch is een lange geschiedenis. Maar waar we ook die geschiedenisvezels opnemen en samen strengelen om uit die samen-vlechting draden te verkrijgen welke eenig houvast geven, waar we ook beginnen om uit vage oertijden eenige begrippen tot ons te laten komen, telkens zien we dat die geschiedenis ook wijst op een bestaan van kunstzinnige uitingen.

En evenals de oermensch zelfs bij zijn vreeselijken strijd om zijn, steeds bedreigd, leven toch nog de behoefte heeft gehad de wanden van zijn holen te versieren, zoo zal het ook wel altijd blijven, dat menschen in een of anderen vorm hun indrukken en gevoelens moeten weergeven omdat de opgevangen indruk weer uitgestraald moet worden.

Indien de gestalte welke deze herboren indruk aangenomen heeft ook voor anderen zoo zichtbaar wordt dat ook andere menschen er de trilling, de spanning, de ontroering van ondergaan, dan noemen we den schepper van die gestalte „kunstenaar”.

Behalve dat deze kunstenaars hun medemenschen een tijdelijk genot hebben gegeven, zijn zij het ook die de geschiedenisdraden helpen aaneen vlechten. Zij zijn de geschiedenis-schrijvers niet door vak en studie, maar door hun scheppend vermogen. Zij worden aangewezen door goddelijke

Aanblik van het „huis van een verzamelaar”. De belangrijkste fransche inzending. Architectuur van Patout. Inrichting van Ruhlmann. Door de opzet van deze inzending is het mogelijk geweest een uitgelezen verzameling moderne Fransche kunstnijverheid in een fraaie omgeving „huiselijk” tentoon te stellen.

inneemt. Kortelings is ook in ons land een verbond tussen kunst en industrie opgericht (Bond van kunst en industrie). De uitgevers van het „jaarboek” der „Studio” (een samenvatting van architectuur- en kunstnijverheidsuitingen) hadden in hun laatste rondschrijven aan de kunstenaars welke uitgenoodigd werden hun werk in dit jaarboek op te laten nemen, uitdrukkelijk verzocht alleen afbeeldingen in te zenden van scheppingen, waarbij de toepassing van de machine een belangrijke factor was.

De verbintenis tussen industrie en kunst is echter nog niet zeer hecht. Hun omgang is schuchter, verlegen. Zij moeten nog aan elkaar wennen. Zij leven nog hun eigen afzonderlijk leven, ofschoon ze toch wel weten dat hun levenspad tezamen loopt.

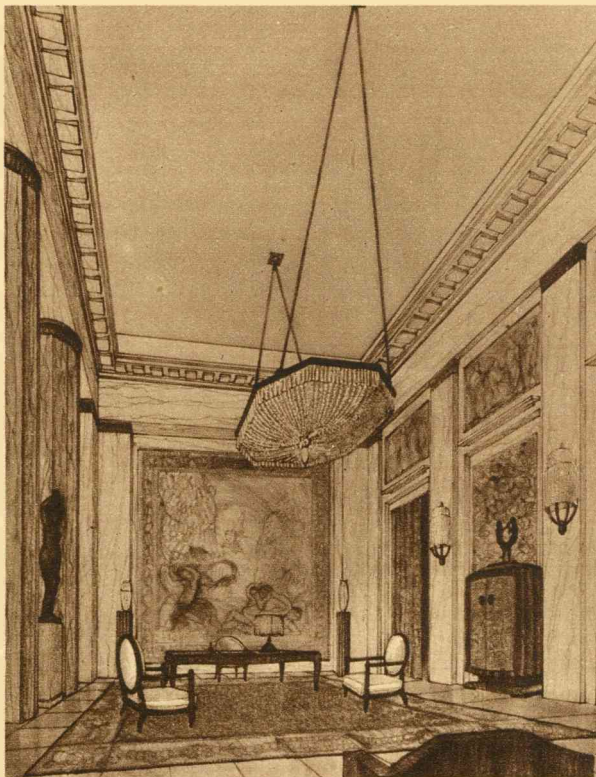
De tentoonstelling te Parijs, welke eind April geopend is, zullen we dan ook vanuit dit gezichtspunt moeten bekijken.

Laten we geen ideale uitingen van hun samengaan verwachten!

Nog is geen vergroeiing mogelijk geweest.

Maar laten we wel met groote aandacht spieden of niet ergens, misschien stil verborgen, aanwijzingen te vinden zijn voor een toekomstige nieuwe schoonheid. Want niet door een verrukkelijke schepping van een kunstenaar, die door toevallige levensomstandigheden nog in staat was zich te wijden aan de uitvoering van een majestueus voorname opdracht, zal de nieuwe kunst ingeluid worden. Niet door de vertooning van kostbare weelde-scheppingen zal een grotere kunstbehoefte over de menschen komen, maar door een voor ieder te bereiken kopje, mooi van kleur, van vorm en materiaal, een mooi goedkoop kopje dat prettig drinkt... door een mooien theepot, die ook goed schenkt, door een sierlijken eenvoudigen en stevigen stoel, waar je voor je plezier op zit, door een behangsel rustig maar zuiver en diep van kleur, niet verschietend als een foto, die men vergat te fixeeren en niet besmettelijk als witte peau-de-suède handschoenen.

Het zijn geen politieke democratische gevoelens die ons

Het vertrek der fransche ambassade op de Parijsche tentoonstelling. Architectuur en meubels van J. Ruhlmann.

leiden als we van de nieuwe kunst eischen dat zij ook voor de massa is... het is uitsluitend een volgen van den noodzakelijken ontwikkelingsgang der dingen. De nieuwe stijl van onzen tijd kan alleen ontstaan als de massa er behoefte aan heeft.

De machine is het geweest welke ons omlaag getrokken heeft in het glansloze materialisme... alleen de machine kan het weer zijn, die ons omhoog heft tot verhevener levenshouding.

De vervreemding van schoonheid kan alleen verminderen als wij in voortdurenden en natuurlijken omgang met schoone dingen gebracht worden. Het is de *gebruikskunst* welke deze taak heeft!

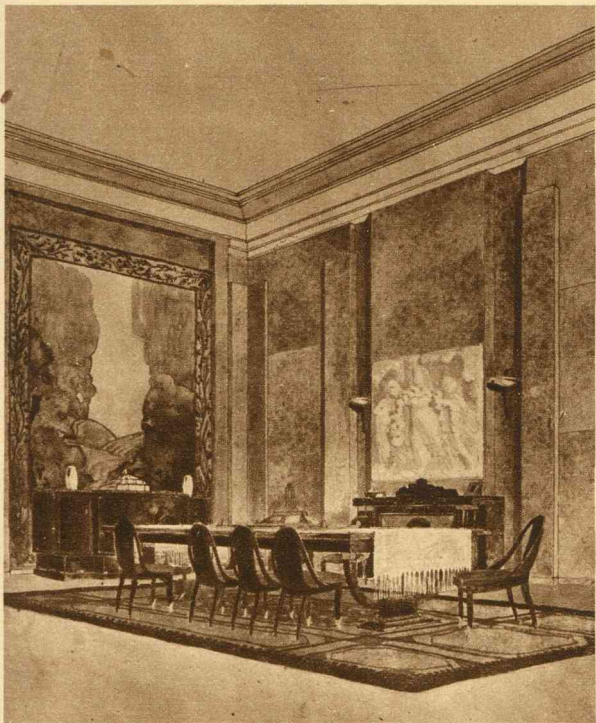
Het is een gelukkig teken dat voor een tentoonstelling van toegepaste kunst, dus gebruikskunst, als nu in Parijs wordt gehouden, een zoo buitengewone belangstelling bestaat.

Ofschoon wij in onze dagbladen herhaaldelijk over deze tentoonstelling lezen, hebben wij er geen begrip van welke ontzaglijke plaats van betekenis deze Parijsche tentoonstelling inneemt.

Er is geen groot magazijn in Parijs of het wilde er vertegenwoordigd zijn. Als bonte wemeling door elkaar, verpletterend door zijn kwantiteit, als een zondvloed van goederen, zoo is de eerste indruk die het verzamelde moet maken.

We kunnen niet anders verwachten dan dat het mooie er het minste vertegenwoordigd zal zijn. Als de inzending van Nederland er in geslaagd is een golfbreker te zijn tegen de stortzeeën van waren, dan is haar opzet juist geweest.

We zullen over eenigen tijd als de tentoonstelling geheel gereed is in meerdere artikelen op deze wereldgebeur-

Eetkamer in „het huis van een verzamelaar” op de Parijsche tentoonstelling.

macht om al wat leeft en groeit in een brandpunt te brengen. Niet vangen zij de geschiedenis hier en derwaarts op en beschrijven zij die gegevens nauwgezet en met overleg, doch zij kunnen, zelf brandpunt van het leven, onuitwischaar branden de geschiedenis van hun tijd in hun scheppingen.

Opk in ons tijdperk volgt de kunst de noodzakelijke richting van haar tijd.

De ontzaglijke betekenis van den invloed der industrie op het geheele maatschappelijke leven teekent zich ook af in de kunst.

Voor ons, die maar een onnoemelijk klein stukje van den ontwikkelingsweg der menschheid mee mogen, lijkt het tijdvak dat de industrie haar razenden groei is begonnen, reeds lang geleden.

Als we echter die jaren bezien in algemeen verband met de geheele geschiedenis zal ons blijken, hoe kort geleden het was, dat de invloed der machine en met haar de groei der industrie is begonnen.

Zóó kort geleden dat industrie en kunst nog als vreemde machten tegenover elkaar staan.

Trachtte aanvankelijk de kunstzinnige geest zich heftig te verzetten tegen de machinale bemoeiing (Morris) het tijdstip waar we ons nu in bevinden erkent niet alleen zijn onverzettelijke macht, maar tracht zelfs die macht nu dienstbaar te maken aan haar kunstidealen.

Het is echter nog het begin van trachten pas.

In 1914 begon de wereldoorlog juist toen in Keulen de eerste groote tentoonstelling zou geopend worden van de verzoening tussen kunst en industrie.

Het was de Deutsche Werkbund (een vereeniging van kunstenaars en fabrikanten), welke die tentoonstelling had opgezet.

Het resultaat van dit eerste streven lijkt oppervlakkig gezien uiterst gering, daar toch het geheele buitenland van de tentoonstelling zelf niets heeft kunnen zien.

Toch is sindsdien in andere landen een gelijklopende richting gaan groeien.

In Engeland kwam een verbinding tot stand tussen industrie en kunst (The Industrial Art Association). In Frankrijk worden op de Salon d'Automne tentoonstellingen gehouden, waar de industriele kunst een groote plaats

tenis terugkomen. Heden volstaan wij met eenige afbeeldingen te geven hoe een deel der fransche afdeling er uit zal gaan zien. Het gebouw (buitenarchitectuur van Patout, binnenarchitectuur van Ruhlmann) stelt het huis voor van een verzamelaar. En deze verzamelaar zal bijeen brengen 't beste wat de Fransche kunstenaars in staat zijn te geven.

We weten dat de blanke als innerlijk lichtende ceramieken van Decoeur er zullen zijn en de meesterwerken van Dunand, zijn gedreven bronzen voorwerpen met zilver geïncrusteerd en zijn lakwerk, waarvoor hij jaren in Japan studies heeft gemaakt om tenslotte met een dozijn Japansche helpers in Parijs zijn lakarbeid voort te zetten.

In dit zeshoekige gebouw met zijn 18 meter hoge zalen staan in de vitrines van den denkbeeldigen verzamelaar verder nog werkstukken van kunstdraaiwerk, van goudssmidskunst, van boekbinderij. Beeldhouwwerken, wandschilderingen, smeedwerk van deuren, lampen, de kostbare meubels van den binnenarchitect dezer ruimten, de heer Ruhlmann zelf, al deze dingen zullen zijn van een groote heerlijkheid.

De bezoekers van de „salons” (die eenige malen per jaar reeds in het Grand Palais werden gehouden) kennen deze meesters en zij zullen met vreugde-verlangen de dagen afwachten dat zij hun scheppingen weer mogen gaan bezien.

Maar deze kunstenaars zijn gespaard gebleven voor den zondvloed van massa-rommelproductie. Zij zitten veilig in de Arke Noach zelf.

Zou echter de zondvloed aan het afnemen zijn, dat vraag ik me af!

Zouden de groote industrieën, die nu ongelooflijke schatten gelds hebben uitgegeven voor hun inzendingen, zouden zij erin zijn geslaagd iets te bereiken met hun kunstenaars-samenwerking?

Zullen de troebele, ellendig riekende wateren van massamormelartikelen al ergens terug zijn gelopen en zal op enkele kleine plekjes een nieuw vruchtbaar stukje grond al te ontwaren zijn?

Als wij straks naar Parijs gaan voelen we ons dan niet als de duif uit de ark?

En hoe zullen we terugkeeren?

Met welke boodschap?

Paul Bromberg

HET MEISJE

DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

22)

„Heeft U gezien, dat er een brief voor U is gekomen?” vroeg de hospita. „O, ik heb hem beneden laten liggen en zal hem even halen. Het is misschien een aanbieding voor een engagement. Toen ik vanmorgen in de kamer kwam, zat er een zwarte kat in, en dat betekent altijd geluk.”

Even later keerde ze met den brief terug en bleef nog wat dralen.

Toen Tilly den brief opende, bleek deze van een advocaat in Lincolns Inn Field te zijn, die haar vriendelijk verzocht zoo spoedig mogelijk op zijn kantoor te willen komen. Tilly begreep er niets van, kleepte zich onmiddellijk en begaf zich naar het opgegeven adres.

Toen ze bij den advocaat werd binnengelaten, toonde zij hem het schrijven en zei:

„Ik heb dit epistel van U ontvangen, maar ik vermoed, dat er een vergissing in het spel is.”

Mr. Corbett keek haar glimlachend aan.

„Er is hier volstrekt geen sprake van een abuis, en ik kan U reeds zeggen, dat het zelfs een heel prettige tijding voor U is. U is toch mejuffrouw Tilly Snell, vroeger verbonden aan het gezelschap dat de revue „Schattekind” in het Hall Mark Theater opvoerde, niet waar?”

„O, ja, dat is in orde. Dat wil zeggen, ik heet Tilly Maakhaast, doch niemand kent me bij dien naam.”

„U was een bekende van onzen overleden cliënt — Hugo Powlett?”

„Overleden?” riep Tilly verbaasd uit. „O, is hij dood? Wat spijt me dat ontzettend. Ik mocht hem wel, hoewel ik hem niet heel goed kende. Ik wist absoluut niet, dat hij ziek was.”

„Hij stierf plotseling aan een hartverlamming. In zijn testament heeft genoemde heer U een legaat vermaakt, hetwelk hij U verzoekt te willen accepteren als teeken van het respect en de vriendschap, welke hij voor U voelde.”

Tilly kon zich niet herinneren ooit in haar leven zoo verwonderd te zijn geweest.

„Maar hoe kreeg hij zooiets in zijn hoofd?” kon ze zich niet weerhouden uit te roepen. „Ik kan — kan het niet gelooven. Ik heb hem in maanden niet gezien.”

„Onze cliënt was heel edelmoedig,” vervolgde Mr. Corbett. „Hij heeft het grootste gedeelte van zijn vermogen nagelaten aan een neef en verder verschillende legaten aan oude bedienden, en bekenden, onder wie U behoorde. Wilt U mij toestaan U geluk te wenschen?”

„Dank u, en . . . hoeveel heeft hij me nagelaten?” vroeg Tilly na een pauze. Ze vermoedde, dat het slechts een heel klein bedrag als een vriendelijke herinnering zou zijn.

Toen de advocaat haar antwoordde, klonk zijn stem deftig en bedaard.

„De som bedraagt vijf honderd pond.”

Op dat oogenblik kwam het Tilly voor, alsof alles om haar heen begon te draaien. „O, zooveel . . . vijf honderd pond.”

Dat beteekende . . . ja, wat beteekende het eigenlijk? Eindelijk kon ze zich losmaken van dat gehate tooneel, en hoefde ze niet langer de theateragenten af te loopen. Ze zou kleeven kunnen koopen . . . mooie, kostbare kleeven en het fijnste ondergoed, en . . . ze zou een eerste klasse kaartje kunnen nemen op een boot naar Egypte, in het beste hotel logeeren, en ten slotte in staat zijn een ouden echtgenoot te bemachtigen, die haar vrijheid in geen enkel opzicht in den weg zou staan.

Het uitzet voor Egypte.

„Ik heb nog nooit in mijn leven zulke mooie kleeven gezien. Die moeten wel een fortuin hebben gekost,” riep Tilly's hospita uit, toen ze alles in oogenschouw nam, wat op het bed lag uitgespreid.

Er bevonden zich daar stapels crêpe-de-chine ondergoed, zijden kousen in alle mogelijke kleuren, avondjaponnen van goud- en zilverbrocade, avondmantels, hoeden, jumpers, schoentjes, peignoirs, boudoir kapjes en het een was al mooier dan het andere.

„Ik heb er geen fortuin aan besteed, slechts twee honderd pond,” antwoordde Tilly. „Eindelijk heb ik

dan eens een behoorlijke garde-robe, en kan ik me van het hoofd tot de voeten in het nieuw steken.”

„Ik denk, dat Uw vriend U aardig wat achtergelaten heeft?” begon de vrouw te informeren.

„O, ja! Vijf honderd pond.” Tilly was een week geleden thuis gekomen en had haar hospita verteld, dat ze een fortuin geërfd had, doch ze had geen verdere details gegeven. Ze had het bedrag reeds twee dagen na haar bezoek van den advocaat ontvangen en ze was al druk bezig het te besteden.

„Goede hemel, en U heeft bijna al de helft daarvan aan kleeven uitgegeven. Ik noem vijf honderd pond niet veel voor zulk een rijken man om weg te geven. Hij had best wat meer kunnen achterlaten.”

„Hij had heelemaal niet aan mij hoeven denken,” protesteerde Tilly. „Ik heb hem maar een keer of twaalf in mijn leven ontmoet, een maal met hem gedineerd en vier keer met hem geluncht, dat is alles.”

„Nu, ik kan niet anders zeggen, dan dat je heel dom was niet meer van hem los te hebben gekregen. Ik denk, dat je een erg goeden indruk op hem gemaakt hebt. En waar ga je naar toe?”

„Naar Egypte.”

Krijgt Amsterdam een Openluchttheater?

Men koestert ernstige plannen Amsterdam een openluchttheater te geven. Waarschijnlijk komt het op het vroegere landgoed Frankendaal, dat er zich uitstekend voor zal leenen. Het Vereenigd Tooneel heeft zich bereid verklaard op speciale voorwaarden het theater te huren. — De heeren (v.l.n.r.): Eduard Verkade, Koning (tuinarchitect van de gemeente Amsterdam), Verbeek en Kat bestudeeren het terrein.

„Dat land, waar de mummies en Cleopatra vandaan komen! Hoe krijg je dat in je hoofd?”

„Omdat het een oord is, waar je je uitstekend kunt amuseeren. Ik heb kamers besproken in het beste hotel, en al passage genomen op de boot.”

Tilly's hospita scheen nog niet uitgevraagd te zijn.

„En wat moet je daar uitvoeren?”

„Een bezoek brengen aan de Sphinx en de Pyramiden, op een snoezig ezeltje rijden, flirten en dansen, een paar huwelijksaanzoeken van jonge mannen afslaan en vriendschap sluiten met de deftigste menschen . . . of misschien ga ik er ook wel met een Sheik vandoor.”

„En heb je er wel over nagedacht, wat dat je allemaal zal kosten?”

„Ten eerste moet ik natuurlijk de boottocht betalen, de hotelkosten kan ik niet precies uitrekenen, omdat die in piastres zijn, maar ik vermoed, dat ik toch wel een poosje van drie honderd pond zal kunnen bestaan,” zei Tilly. „Ik denk niet aan de toekomst, maar leef alleen in het heden.”

„Dus als het geld op is, dan kom je terug?”

„Nee,” zei Tilly ontkennend met het hoofd schuddend. „Ik heb het plan met een ouden man te trouwen, want Egypte zit er vol van. Hij moet schat- en schatrijk zijn. Ze gaan allemaal naar Egypte voor hun gezondheid, zoodat je ze bij hoopjes tegenkomt.”

„Als je mij wilt gelooven,” zei de hospita, „dan maak je een groote vergissing, als je zoo iets zou doen. Die oude kerels duren dikwijls nog het langste, en intuschen gaat je heele mooie jeugd voorbij. En let nou eens op, dan zal je juist een jongen man ontmoeten, die precies bij je hoort . . .”

„Ik hoor bij geen enkelen man,” viel Tilly haar in de rede. „Daarom ga ik expres met een ouden trouwen.”

„Wat bedoel je met „expres”?”

„Om schatrijk achter te blijven als hij dood is, en terwijl hij nog leeft mijn eigen „ik” te kunnen zijn.”

De hospita keek Tilly aan met oogen, die ouder waren en diensengevolge meer wisten. Ze kon dikwijls heel onhebbelijk zijn, doch ze kende volkomen de menschenlijke natuur.

„Daar bedoel je zeker mee, dat je nu nog koud bent, maar dat zul je niet altijd blijven, beste kind. Je wilt het nu misschien ontkennen, omdat je zelf niet weet, welk een vulkaan er in je verborgen zit, maar je zult er niet aan ontkomen. Als je dan den man, van wien je kunt houden ontmoet, terwijl je met dien ouden kerel getrouwd bent, wat zal er dan gebeuren?”

Tilly lachte slechts.

„Niemand schijnt me te gelooven. Ik ben nog nooit in mijn leven verliefd geweest, en ik ben ook niet van plan het ooit te worden. Ik heb de bedoeling volop van het leven te genieten.”

„Dan zul je heel veel missen,” zei de hospita wijsgeerig. „Toen ik dol op een man werd, had ik het aardig te pakken, hoor.”

Tilly deed haar best niet te glimlachen, want ze had nooit in haar leven een leelijker, onsmakelijker vrouw gezien dan „juf”.

„En wat gebeurde er toen?” vroeg ze quasi benieuwd.

De vrouw zuchtte diep en lang.

„Ik trouwde met hem, en ik heb mijn heele leven lang voor hem kunnen ploeteren en sloven en niet-teenstaande dat, zou niemand me één woord kwaad van hem moeten zeggen! Ik heb hem kinderen gegeven waarvan er vijf dood zijn en zeven nog leven . . . en hij is van mij. Dat noem ik liefde.” Ze zuchtte weer. „Daar wordt gebeld, ik denk nog meer bestellingen van U.”

Ze keerde terug met een groote doos in haar handen.

„Ik geloof, dat je al meer dan genoeg hoeden hebt. Dat is de zesde,” zei ze, terwijl ze het kartonnen voorwerp op den grond zette.

„Het is geen hoed,” zei Tilly, toen ze de touwtjes had doorgesneden. Ze haalde er een krans uit te voorschijn van paarse viooltjes en leliën.

„O, wat is dat prachtig!” riep haar hospita vol bewondering uit. „Dat is zeker voor het graf van Uw vriend, veronderstel ik. Gaat U dien er zelf opleggen?”

„Ja, ik zal een taxi nemen, maar ik weet heusch niet, hoe ik het graf vinden moet. Er zal toch zeker wel een steen op liggen?”

„Nee, die komt pas later. Je zult het aan den bewaarder moeten vragen, dat zal gemakkelijk genoeg zijn.”

Tilly schreef een paar eenvoudige woorden op een kaartje: „Als een teeken van mijn groote dankbaarheid, Tilly”, en vertrok met de bloemen.

Zooals haar hospita gezegd had, wees een van de bewakers haar het graf aan. Er waren nog geen veertien dagen na de begrafenis verlopen, doch niettemin was er geen enkel bloemstuk te bekennen.

Tilly aarzelde.

„Hier ligt een van mijn vrienden,” zei ze, „maar . . . ik was niet bij de begrafenis aanwezig. Weet U misschien ook, of er op zijn verzoek geen bloemen aanwezig waren?”

De man schudde met het hoofd.

„Daarvan heb ik niets gehoord, juffrouw. Ik denk, dat hij eenzaam gestorven is, en heel weinig vrienden had. Ik zag maar één enkelen heer, zijn neef, en die scheen niet bepaald onder den indruk te zijn. Dit is een prachtige krans van U. Ik vind het altijd een treurig gezicht, als er heelemaal geen bloemen op een graf liggen.”

Hij nam eerbiedig zijn pet af en ging heen.

Tilly bleef nog even staan, nadenkend over de vriendelijkheid van den doode, die geheel en al het onaangename incident vergeten scheen te zijn, dat hun laatste ontmoeting zoo bedorven had.

„Ik dank je wel, dat je aan mij gedacht hebt, Hugo,” prevelde zij. „Je was, niettegenstaande alles, toch een goed vriend. Ik hoop, dat je me op het oogenblik verstaat . . . Daarom ben ik gekomen.”

Indien Powlett van haar aanwezigheid bewust is geweest, moet haar komst hem dankbaar gestemd hebben . . .

Wilfred Trench in zijn huis.

In zijn koele bibliotheek geheel in Arabischen stijl gehouden, zat Wilfred Trench te arbeiden. Hij schreef op dit oogenblik echter niet.

Voor hem lag het achtendertigste hoofdstuk van zijn nieuwe werk, doch er waren ook eenige blanco vellen, waarop hij reeds geruimen tijd had zitten staren.

De inkt aan zijn pen was reeds opgedroogd, hetgeen vermoedelijk met zijn inspiratie op dat moment eveneens het geval was.

(Wordt vervolgd).

Van Heinde en Verre

De bomaanslag in de Kathedraal te Sofia,
die de regeering aan bolsjewistische elementen toeschrijft en die talrijke slachtoffers veroorzaakte. — Het geruïneerde gebouw.

De tentoonstelling van de Damesbeurs in het R.A.I.-gebouw te Amsterdam

In Stand No. 86, van Henri Vlek, Herderstraat 24 te den Haag, konden bezoekers en bezoekers kennis maken met het speciale product dezer firma „Soska”, een aardbeien-limonade, waarin de geheele vrucht is behouden. Wij meenen den fabrikant te kunnen nazeggen: Het aanzien noopt het proeven en het proeven tot geregeld gebruiken.

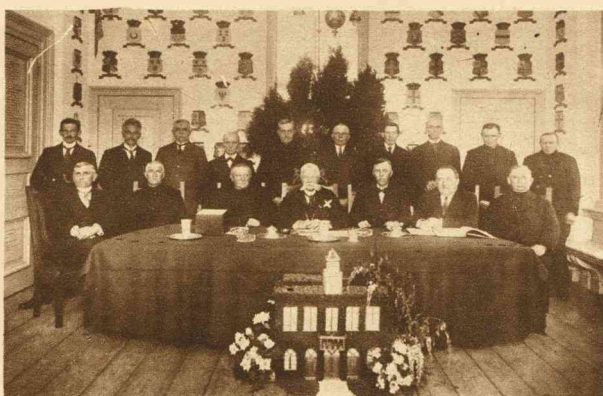
In memoriam Mr. Dr. E. v. Ketwich Verschuur.

De vorige week is op het graf van Mr. Dr. E. v. Ketwich Verschuur, in leven burgemeester der gemeente Groningen, een monument onthuld. (X) De huidige burgemeester, Jhr. Mr. Dr. L. N. H. Bosch, Ridder van Rosenthal.

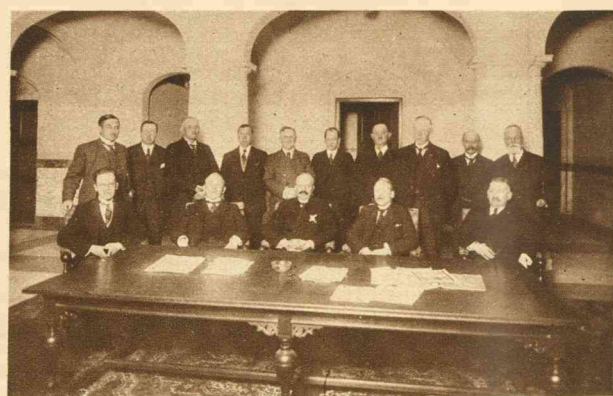
De E.H.B.O.-expositie te Dordrecht

De stand van den heer M. Oostwoud te Franeker (fabriek voor Ziekentransportmiddelen) die op de Eerste Hulp bij Ongelukken-tentoonstelling te Dordrecht met den eersten prijs bekroond werd.

De burgemeester van Barneveld,

A. W. J. J. baron van Nagel, (X) nam Zaterdag 18 April afscheid van zijn gemeente nadat hij 42 jaar aan haar hoofd gestaan had.

De bemoeiingen van het Rijk op landbouwgebied.

De installatie door Min. Ruys de Beerenbrouck (X) van de commissie die de inkringing van de bemoeiingen van het Rijk op Landbouwgebied zal hebben te onderzoeken.

Z. Exc. Mgr. Orsenigo,

pauselijk internuntius te 's-Gravenhage, is benoemd tot nuntius te Boedapest.

Ds. P. M. Elgeman

hoopt den 6en Mei den dag te herdenken waarop hij voor 25 jaar zijn intrede deed als predikant bij de Ned. Herv. Gemeente te Willemstad (N.B.).

Nap de la Mar

en zijn Moeder, gekiekt ter gelegenheid van zijn huldiging in den Stadsschouwburg te Amsterdam in verband met zijn 40-jarige tooneelloopbaan.

Hindenburg

die, Zondag 26 dezer, volgens de eerste berichten, met een voorsprong van ongeveer 900.000 stemmen tot President van Duitschland is gekozen.

Hoefie

de ex-minister van posten, die in verband met de Barmat-affaire in voorarrest zat, is overleden.

ONZE STANDBEELDEN- PRIJSVRAAG

10

11

12

Hierboven plaatsen wij het vierde, laatste drietal bekende Standbeelden uit ons land. Van heden af kan men ons nu gaan opgeven voor wien de twaalf gereproduceerde standbeelden werden opgericht en in welke stad ze staan. De antwoorden moeten geadresseerd worden aan: Redactie „Panorama”, Doezastraat, Leiden, en dienen uiterlijk 20 Mei a.s. in ons bezit te zijn. Op de enveloppe vermeldde men a.u.b. „Standbeelden-prijsvraag”. Als prijzen stellen wij

beschikbaar: een van vijftig gulden, een van vijftien, twee van vijf, en vier van een rijksdaalder, benevens vijf reproducties van de kleurenbijlage van ons Paaschnummer „Bloemenstilven”, opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd in fraaie lijst, en voorts nog enkele troostprijzen, waarvan het aantal afhankelijk zal zijn van het getal ontvangen oplossingen. Deze prijzen zullen worden verloot onder hen, die het grootste aantal goede oplossingen inzenden.

ONZE DAMES - RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Over Kinderopvoeding.

Als Wim in een waterplas trapt, zoodat de druppels op z'n schoone kielkje spatten . . . , of als Liesje met haar Zondagsche jurkje aan met de natte kiezelsteentjes uit den tuin speelt . . . , of als Dicky een onbedwingbaar verlangen toont om het intérieur van een wekker of een pop nader te beschouwen . . . dan heet dat „ondeugend”.

Onbeleefdheid, drift, luiheid en ongehoorzaamheid zijn evenzoo vele ondeugden . . .

De ondeugendheid van een kind hangt voor een groot deel af van de waakzaamheid van zijn opvoeders.

M.a.w. wanneer we voortdurend naar een kind kijken en onophoudelijk letten op zijn gedrag om te zien en te vergelijken in hoeverre dat gedrag afwijkt van de door ons vastgestelde regels van voorbeeldigheid, dan, ja dan bevinden wij meestal, dat zoo'n kind buitengewoon stout en ongezeiglijk is.

Of het kind zit scheef, of het neemt te groote hapen, of het praat met vollen mond, of 't schopt tegen den tafelpoot. Het resultaat van onze nimmer verslappende oplettendheid zal een rijken oogst aan kleine zonden opleveren. Het kind zal voortdurend bezig zijn met het doen van iets verkeerd of met het nalaten van iets goeds, terwijl ditzelfde kind bij anderen, die minder nauwlettend toezien, voor heel zoet geldt! Met de beste bedoelingen ter wereld overdrijven wij.

Natuurlijk wil dit niet zeggen, dat wij kinderen niet moeten opvoeden, maar over het algemeen wordt de vrijheid van het kind te veel aan banden gelegd, terwille van de ijdelheid of de gemakzucht van de opvoeders. En zooiets heet dan „voor den bestwil van het kind”.

Och . . . eigenlijk vinden we het niet zoo erg als Karel'tje of Mientje zich vuil maken, maar . . . als ze maar niet hun beste kleeven bedierven . . .

Jongemeisjesjurk van rossig beige mouliné met rood zijden tres omboord. Roode zijden slipdas en wit piqué kraagje.

Plaagt kinderen toch niet met „beste” kleeven. De beste kleeven zijn die kleeven, waarin het kind naar hartelust ravotten en spelen kan zonder angst voor straf of standies. Een gezond kind is ondeugend.

Iedere moeder, die een zwak, teer, lusteloos en o zoo zoet kereltje het hare noemt, weet wat het zeggen wil om te verlangen naar iets dat ook maar in de verte op echte ondeugendheid gelijkt: een gescheurde kiel, of een gesnoopte boterham of een uur te laat thuis komen om met roode wangen en schitterende oogen te vertellen van „die zalige vlieger” en „die fijne tol” . . . Zolang ondeugendheid binnen de perken van jeugdigen overmoed blijft en niet ontaardt in dieren-kwellen, liegen e.d. is zij gedeeltelijk te beschouwen als een uiting van gezonde levenslust, waarvoor we in stilte dankbaar moeten zijn.

Het beste is om niet al te veel voorschriften en verbodsbepalingen te maken: het kind raakt er door verward.

Ook in de kinderopvoeding is eenvoud het kenmerk van het ware.

Bij ieder vergrijp moeten we voorts twee dingen in acht nemen: we moeten ons nimmer door drift laten meeslepen en we moeten de oorzaak van het kwaad opsporen en in den grond aantasten.

Het simpele verbieden of zelfs straffen met als gevolg het zuiver uiterlijke resultaat, dat het kwaad niet meer bedreven wordt, is oogenscheinlijk geheel voldoende. In waarheid dienen wij de diepere oorzaak op te sporen en ernstig te trachten het juiste middel te vinden om het kind te bereiken.

Want juist het bereiken van het innerlijk van het kind is de groote kunst: zóó weten te spreken en te handelen, dat niet alleen het verstand maar ook het kleine hart gevoelig getroffen wordt.

Dit is niet zoo gemakkelijk, doch den ouders en opvoeders, die het ernstig meenen en die ijverig speurend trachten de kinderziel te ontleden zal het instinctief gelukken.

De nieuwe handschoenen

zijn kort met geborduurde moiré-zijden kappen, die teruggeslagen worden over de hand.

Oud-Hollandsche Wijsheid.

*Vrient, zijt gij wijs,
Buyght jeughdigh rijs,
Want d'oude stam
Is al te stram.*

*Gewent soo veel gij immer kont,
Tot slechten kost een kinders mont;
Dat is u nut en hen gesont;
Want als de spijs is door de keel
Dan is het koek al even veel.*

*Een kint geneyght tot snoeperyen,
En staet een vader niet te lyen
Want als de lust daer toegewent
Soo is een aertigh kint geschent.*

*Want wat het zij en hoe het gae
De sone doet den vader nae.
De dochter gaet haer moeders gangh,
En dat haer gantsche leven langh.*

Wist U dat . . .

Een bot zeven miljoen eieren per jaar legt?

Er volgens wetenschappelijke onderzoekingen vischen, vogels en weekdieren zijn, die van geslacht kunnen veranderen?

Hoe men visch van de graat losmaakt: men steekt een puntig mes door de buikholte dicht bij den kop en trekt dit door tot aan den staart.

De visch begieten met citroensap en 1 uur laten staan.

Het afwasschen van de ontgrate visch in zout water.

Men droogt de visch af, wentelt ze in bloem, bestrooit ze met fijn gehakt hard ei, ui en wat peper, rolt de visch op en omhult de rolletjes met reepen perkamentpapier. Vervolgens wordt de visch in heete boter gebakken.

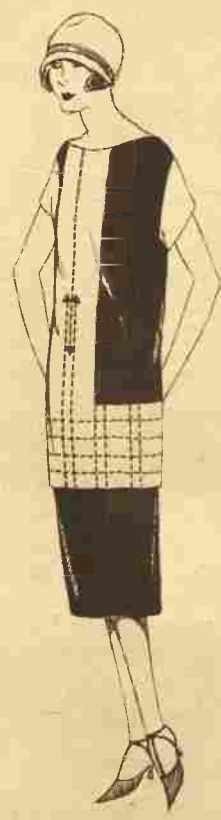
In den Moestuín.

Hebben we reeds tegen het onkruid te strijden, ook het schadelijk gedierte vraagt onze aandacht. Daar zijn allereerst de slakken, die bij donker, vochtig weer, vooral in de broeibakken hun vraatzucht botvieren en de jonge plantjes afvreten. Een eigenlijk afdoend middel anders dan wegvangen is er niet. 't Beste is daarom 's morgens vroeg of bij regenachtig weer bakken en bedden te inspecteren en 't ongere gespuis weg te vangen.

Ook de koolvlieg is weer in actie en deponeert aan den stengel der koolplanten vlak bij den grond haar eieren, waaruit later de bekende witte maden te voorschijn komen. Deze hebben de gewoonte om in den grond te kruipen, waar ze de wortels van de koolplanten vernielen, zoodat deze geen voedsel meer kunnen opnemen en sterven moeten.

Een middel om de planten tegen larven te beschermen, is het volgende: Men voorziet de plant van een koolkraag, zoodat daardoor de toegang tot de wortels van de plant afgesloten wordt.

Tenslotte moeten we de schade die de vogels aan de planten toebrengen, niet over het hoofd zien. Vooral kool- en slaplantjes en erwten worden niet door hen ontzien. Ze pikken het pas gezaaide zaad weg, en trekken de jonge kiemplantjes uit, om de zaadlobben te verkrijgen, die zich nog aan de kiembladen bevinden. Tegenover deshadde, die de vogels aanrichten, staat het nut, dat ze doen, door het vangen van veel schadelijke insecten; daarom moeten we tegen de vogels geen al te strenge maatregelen nemen, maar wij spannen direct na het zaaien zwarte draden over de bedden heen. Als men ziet, dat groenteplanten aangevreten zijn door ritnaalden en emelten, dan moeten de planten heel nauwkeurig worden nagekeken en de dieren gedood worden. Als men erg veel last heeft van schadelijke larven, doet men verstandig een paar slaplantjes tusschen de andere gewassen te zetten, want de larven zijn erg gesteld op deze sappige plantjes en kunnen daarop dus gemakkelijk gevangen worden.

Jongemeisjesjapon van donkerblauwe serge, gegarneerd met banen witte wol-mousseline met jadegroene strepen gegarneerd.

Recepten.

BANANENBEIGNETS.

Benodigd: 250 gram tarwemeel, 12 rijpe bananen, 3 d.L. bier of spuitwater, wat zout en reuzel of Delftsche slaolie.

De geschildre bananen worden in vier stukjes gesneden. Het meel wordt met het bier of spuitwater en wat zout vlug aangemaakt en de klontjes uit het beslag geroerd. De stukjes banaan worden in het beslag gewenteld en gebakken in het vet, dat zoo heet moet zijn, dat er blauwe damp afkomt — tot ze lichtbruin en gaar zijn. Na op grauw papier uitgelekt te zijn dient men ze op, met poedersuiker bestrooid.

SINAASAPPELLIMONADE.

Benodigd: 4 à 5 sinaasappelen, 4 KG. broodsuiker, 40 gram citroenzuur, 1½ L. water.

De sinaasappelen worden flink schoon geborsteld en tegen de broodsuiker geraspt. Men legt de suiker in een Keul-schen pot, voegt er het water bij en laat het mengsel, af en toe roerende, staan, tot de suiker zoo goed mogelijk is opgelost. De nog niet gesmolten stukken worden met een beetje water en het citroenzuur even gesmolten en daarna bij de overige massa gedaan. De limonade wordt nu eenige malen door een doorgespoelden doek gegoten tot zij helder is en bewaard in goed schoongemaakte, gekurkte flesschen.

DE ROODE BURCHT

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

31)

Malette wierp Gisbert een dankbaren blik toe. Toen stak zij haar arm door den zijne, en hem tegen zich aandrukkend, zei ze: „Zóó zal het zijn, Gisbert. Ik dank je uit geheel mijn hart voor deze woorden. Ga mee, breng mij naar huis, en dit nachtelijk lente-uur moge je openbaren waarom ik nooit de jouwe worden kan, ook al zou ik zielsveel van je houden. Mijn bekentenis zal de boetedoening zijn omdat ik niet de kracht had, je direct voor altijd bij mij vandaan te sturen, toen ik je gevoelens ten opzichte van mij gewaar werd. Het was zoo heerlijk, dat bewustzijn te weten dat ik ergens in de groote wereld een vriend had, die naar mij verlangde, die mij noodig had om te kunnen blijven leven. En al is ook alles, Gisbert, wat ik voor je gevoelde, slechts een droom geweest, die droom was toch mooi en heerlijk, en ik zou hem nooit meer willen missen.”

En terwijl zij naast elkaar door den schemerigen lantenacht liepen, vertrouwde Malette aan den vriend van haar leven haar lief en haar leed toe.

Vol verbazing, met brandende nieuwsgierigheid, en toch met een schrijnende pijn in zijn hart, vernam Gisbert het noodlot van de vrouw, die uitverkoren scheen, op de hoogste hoogten van het geluk te leven, en die zoo grenzenloos arm en verlaten geworden was.

En zijn medelijden met de vrouw, die zonder zichzelf te ontzien, haar leven voor hem blootlegde, en die ondanks al haar leed toch nog de hoogste vreugde ondervond, omdat haar zoo smartelijk betreurd kind leefde, rees zoo groot en rijk op in zijn ziel, dat alle andere gevoelens in hem, ook zijn opperst, wild begeeren, zwegen.

„En wanneer Pano zijn woord niet houdt?” vroeg Malette plotseling terwijl de angst heet in haar opkwam, „wanneer hij mij Allietta, mijn kleine Grazia niet brengt, zal je mij dan helpen, opdat ik mijn kind dan toch nog in mijn armen sluiten kan?”

„Uwe hoogheid kan op mij vertrouwen. Ik zal ervoor zorgen, dat het kind, natuurlijk geheel onopvallend, bewaakt wordt, en dat het geen leed geschiedt. Als ik u mag raden, wacht dan kalm af totdat Pano u de kleine Grazia brengt. Uw wensch, morgenochtend direct naar het Albaycin te gaan, om Allietta mee te nemen, is zeer natuurlijk, maar het zou misschien Pano's verdenking meer opwekken dan noodig is. Daar hij de koopsom voor Allietta nog niet ontvangen heeft, kunt u immers gerust zijn. Hij brengt u het kind zeker.”

Malette haalde bevrijd adem.

„Nooit laat ik haar weer bij mij vandaan gaan, geen uur meer wil ik zonder haar zijn.”

„Houd u nu kalm, Hoogheid, tot...”

„Beste vriend, spaar mij alsjeblieft voor al die titels die mij zelf in den loop der jaren zoo vreemd geworden zijn. Ik wil voor u niets anders zijn dan Malette de Maravet, de vrouw met het roode masker, aan wie u nog ver in den zomer van haar leven, bijna reeds aan de grens van den herfst, de lente bracht.”

Gisbert kuste eerbiedig de fijne, slanke hand, die zoo warm in de zijne lag.

„U houdt nog altijd van den man, die u bedroog en die uw leven vernietigde,” stiet Gisbert uit, „en omdat u nog altijd van hem houdt, daarom wilt u voor mij niets zijn?”

Malette schudde het hoofd.

„Nee, ik houd niet van hem, misschien haat ik hem zelfs! Maar precies weet ik het niet.”

„En uw naam, Malette? Wilt u uw naam voor mij verzwijgen?”

Madame de Maravet maakte met haar blanke hand een afwerend gebaar.

„Misschien morgen, beste vriend, vandaag kan ik het nog niet. Ik heb eerst nog een zending te vervullen, een waagstuk te volvoeren. Al naar gelang dit uitvalt, zul je van mij hooren. En nu, goeden nacht, beste vriend. Nooit vergeet ik dit uur.”

Zij bleef staan voor de Puerta Judiciaria, die zij nu bereikt hadden. De oude, wondervolle, moorsche poort

van den „Roode Burcht”, was door de manestralen als door zilverfiligrain omsponnen. Donker verhief zich daarachter, scherp afstekend, het silhouet van den toren.

Een oogenblik stonden die twee menschen daar, als waren zij bang te spreken of te zwijgen.

„Wij scheiden, Malette, maar niet voor altijd,” begon Gisbert eindelijk.

Zij glimlachte tegen hem. Hij kende dat lachje zoo goed, dat lachje, dat als een weelde voor hem was en dat hem tegelijkertijd ontroerde tot schreiens toe.

„Ik zal je morgen op het feest weerzien, Gisbert, maar afscheid, dat hebben wij heden genomen, hoe ook voortaan onze wegen loopen zullen: U zult, knik niet van neen — een rijk en mooi geluk aan de zijde van het meisje vinden, dat u zoo onbaatzuchtig bemint, en ik wil niets anders voor u zijn dan de vrouw met het roode masker, de danseres. Maar toch zal ik rijk zijn. Mijn kind — dat eene tenminste — zal aan mijn hart bloeien. Is dat geen vreugde? Is dat geen geluk genoeg?”

Met haar beide handen hield zij zijn hand vast omsloten. Hij drukte ze tegen zijn oogen, waaruit de

Aan den ingang van de zaal stond, hoog opgericht als een koningin, de vrouw met het roode masker.

tranen drupten. Toen lachte zij weer, en zijn hand loslatend, stak zij allebei haar armen naar de Puerta Judiciaria uit. Zachtjes, als zegenend, sprak ze: „Vaarwel, mijn geliefde, oude stad met den rooden koningsburcht. Je hebt mij mijn geluk gebracht. Jij, mijn oude sprookjesstol met je geheimzinnige betovering. Vaarwel, mijn stille tuin de los Adarves. In je bloesempracht verdween mijn lentedroom.”

Nog eenmaal drukte zij Gisbert's handen tegen haar hart, toen ijde zij, eer hij haar kon tegenhouden, den helder verlichten hoofdweg af, die door de lindenlaan naar het hotel leidde.

Gisbert bleef als versteend staan. Hij had haar willen naropen, haar willen vasthouden, in den ijzeren greep van zijn stevige armen, maar hij voelde dat alles tevergeefs was. Die vrouw daar, die zoo zelfbewust van hem wegliep, vond haar weg alleen.

En een gevoel van diepe bitterheid en vertwijfeling overmande Gisbert. Terwijl hij zijn beide handen tegen zijn gezicht drukte, steunde hij smartelijk: „Nu heb ik ze allebei verloren, Josa en Malette — door mijn eigen schuld!”

Langzaam, doodmoede, liep hij wankelend door den heiligen hof. Droomerig ruischten de bronnen. Een nachtelijke vogel vluchtte met een klagend geluid in de takken, die van het maanlicht glommen.

De zwoele, warme, milde lantenacht streelde troostend Gisbert's kloppende slapen, maar tevens vernietigde zij onbarmhartig de teerste gevoelens zijner ziel.

En de oude Moerenburcht droomde in het maanlicht totdat de jonge dag haar zegevierend met de stralen van het morgenrood omkranste...

„Het Witte Huis”, zooals het paleis van de Tindilla's in den volksmond genoemd werd, schitterde vandaag in een sprookjesachtigen glans.

Er was een Oostersch feest georganiseerd, en het

gansche paleis geleek wel een fantastisch sprookjesland. Langs alle wanden hingen kostbare, oostersche tapijten, en op den grond lagen echte perzische kleeden. In de balzaal fonkelden honderden electrische sterren aan het plafond, en een koele avondwind droeg op zijn adem den geur van oranjebloesem en rozen uit den tuin de vertrekken binnen.

Het bal in de groote danszaal was in vollen gang, toen zich plotseling een ontroering van de gasten meester maakte: aan den ingang van de zaal stond, hoog opgericht als een koningin, de vrouw met het roode masker.

„Semiramis” *) hoorde men hier en daar fluisteren.

Een doorzichtig gewaad, dat uit gouden draadjes geweven scheen, sloot nauw om de slanke leden. Paarlen en juweelen hingen met lange snoeren langs haar armen en hals. De kleine voeten staken in brandend-roode schoentjes, die versierd waren met schitterende juweelen.

De vrouw met het roode masker werd vergezeld door een reusachtig grooten neger die een rooden tulband en een witten burnoes droeg, en naast hem schreed, slank als een gazelle, een jonge Turksche in een glanzend feestgewaad.

„Semiramis met haar gevolg,” fluisterde een man in de donkere dracht van een kadi den gastheer toe, die zonder masker, in het gewaad van een moorschen vorst, den nieuwen gasten tegemoet ging.

Verwonderd keerde zich de Conde naar den spreker om, maar deze was reeds in het gedrang verdwenen.

Zich zonderling beklemd gevoelend, trad de Conde op zijn laatste gasten toe. Hij voelde dat nu aller oogen zich op hem richtten, en hij kreeg plotseling het gevoel alsof dit alles nooit had mogen gebeuren.

En toch, hoewel het hem vreemd te moede was, aan den anderen kant ondervond hij toch een gevoel van bevrijding, van verlichting.

Zij kwam — Madame de Maravet kwam — zij betrad zijn huis — zij wilde zelfs hier voor geld — al was het dan ook voor de armen bestemd — dansen — zij was dus de gezochte niet! Tamagno had zich vergist! Maar toch, ondanks die overwegingen, beklemd een smartelijke, stekende pijn zijn hart.

De Conde boog zich diep voor het roode masker. Hij kuste galant haar hand, en een oogenblik was het hem, alsof de fijne Irisgeur, die zij verspreidde, hem den adem benam. Hij betuigde Madame de Maravet zijn dank voor haar komst en hoorde door een stem, die hem aandeed als een lied uit zijn jeugd, antwoorden: „Alleen ik behoor u dankbaar te zijn, beste Conde, omdat u mij in de gelegenheid hebt gesteld uw sprookjesfeest — want dat is het werkelijk — bij te wonen. Mijn vrienden hier, juffrouw Jeanne Brion en mijnheer von Brunner” — beiden maakten een buiging — „zijn met mij verheugd zooveel pracht en schittering te kunnen bewonderen.”

De heer des huizes begroette nu ook Brunner en Jeanne met een paar welgekozen woorden, en toen bood hij Madame de Maravet zijn arm aan om haar verder de zaal in te geleiden. Tegen de deur die naar 't groote terras voerde, leunde intusschen een lange heer in de vormomming van een tempelridder en staarde onafgewend naar de vrouw met het roode masker. Geen beweging ontging hem. Hij zag ook, hoe zij tegen den heer des huizes lachte, en hoe zij thans met een knikje van haar hoofd zijn uitnoodiging voor een dans afsloeg.

En een gevoel van bitterheid steeg er plotseling in den tempelridder op. Neen, zij zou hier immers direct voor geld dansen!

Met moeite baande hij zich een weg door het gewoel der dansers, om in de zaal naastaan te komen, waar Madame de Maravet dansen zou.

Een oogenblik keek hij zoekend in het rond, toen scheen hij gevonden te hebben wat hij zocht, want doelbewust liep hij naar een klein arabisch meisje toe, dat het witte, doorschijnende kleed dat zij droeg, toen zij hem zag naderen, nog dichter om zich heen trok en klaarblijkelijk moeite deed om te vermijden dat hij haar zou aanspreken.

Terwijl hij vlak voor haar ging staan, deed hij pogingen om door den sluier heen — want zij droeg geen masker — de trekken van haar gelaat te herkennen. Maar het gelukte hem niet. Hij zag slechts de oogen, maar, daar deze naar den grond gericht waren, kon hij niet zien of het de gezochte waren.

*) Semiramis, legendarische koningin van Assyrië, de gemalin van koning Ninus, regeerde omstreeks 2000 v. Chr., na diens dood voor haar zoon Ninyas, maakte groote veroveringen, voerde reusachtige bouwwerken uit in Babylonië, inzonderheid in Babylon zelf. Vooral zijn bekend de naar haar genoemde hangende tuinen van Semiramis.

(Wordt vervolgd).

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

PANDER & ZONEN

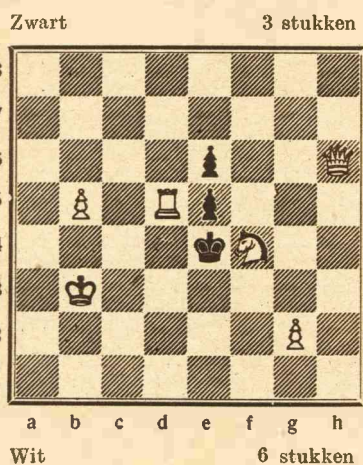
VEERTIG DESSINS FIJN STERK COCOS SAMOA-KARPETTEN

VOORBEELDEN:

125×180 200×300 27.—
7.95 250×350 39.50

Schaken.

PROBLEEM No. 22 (drieziet).
Vierde Wedstrijdprobleem.
Auteur: G. CHOCHOLOUS, Praag.

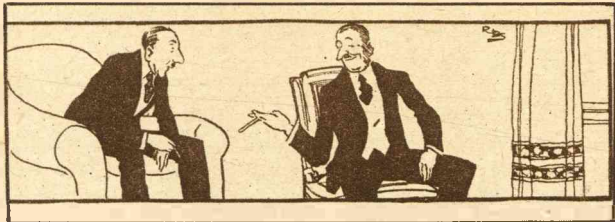

Probleemoplossing
No. 20 (drieziet).
1. Dg8, Ta6.
2. Dg6, ~.
3. Ta5 ♖, Db1 ♗
of Da6 ♗:
1., Ta7.
2. Dh7, ~.
3. Ta5 ♖, Db1 ♗
of Da7 ♗:
1., Ka2.
2. Db3 +, Ka1.
3. Db2 ♗:.

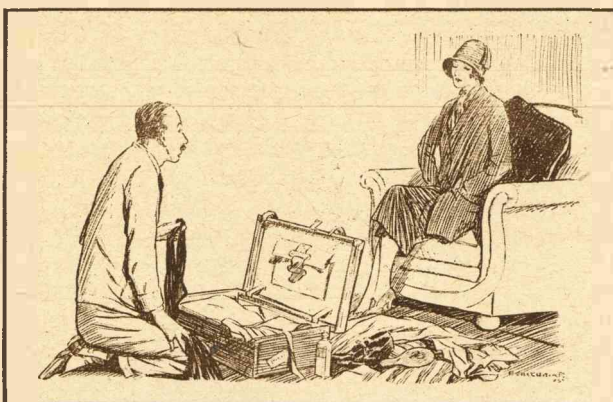
De meeste deelnemers
aan den oplossings-
wedstrijd zonden van
dit probleem een fout-
tieve sleutelzet, zoo-
als Dd4, Dg3, Dc5,
Dg7, enz. Dit vindt

zijn oorzaak natuurlijk daarin, dat, als men denkt den sleutelzet gevonden te hebben, men deze slechts aan enkele varianten toetst, en niet aan alle, wat beslist noodzakelijk is, om vergissingen te voorkomen. — G. A. V. (waarom neemt U niet deel aan 'onzen oplossingswedstrijd') A. N. (gefeliciteerd met Uw beterschap en succes met Uw deelname). E. de K. (de sleutelzet van Uw ingezonden probleem is „mank”; veld e3 wordt n.l. nogmaals afgesneden, en dit is geen usance).

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrik-straat 37, Delft.

„Heb je het laatste nieuwtje in heerenkleeding al gezien?”
„Ja — vrouwen!”

Zij: „Toen ik met je trouwde, dacht ik, dat je een held was.”
Hij: „Dat was ik ook!”

Van ons boekenplankje.

W. Pottum, *De verovering van het luchtruim*. — In dit vlot en onderhoudend geschreven, mooi geïllustreerd boek vertelt de bekende luchtvaarder Pottum de ontwikkelingsgeschiedenis der luchtvaart van de oudste tijden tot op heden. Een boek, waarvan behoefte was, en dat veel gevraagd zal worden. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

A. Gratama en W. L. Boldingh-Goemans, *Onze letterkunde*. — Wij ontvingen van den uitgever J. B. Wolters te Groningen het derde deel van deze uitmuntende geschiedenis onzer letterkunde met bloemlezing, die een gids voor jongeren bedoelt te zijn, en dit inderdaad ook is. Zij zullen het graag ter hand nemen, want het is nergens dor, doch steeds boeiend.

Dr. P. Geyl, *De Groot-Nederlandsche gedachte*. — Een bijzonder belangwekkend werk, dat in wijde kringen lezers vinden zal. Een grondige studie. — Haarlem, H. D. Tjeenk Willink en Zoon.

De Huisvrouw in de keuken. — Dit kookboek bevat meer dan 500 praktische recepten van gerechten voor de eenvoudigste tot de meest uitgebreide diners met aanwijzing van aantal personen en de daarvoor benodigde hoeveelheden, samengesteld door Nederlandsche huisvrouwen. Leiden. A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Rechter (tot getuige): „Hoe oud is u, juffrouw?”

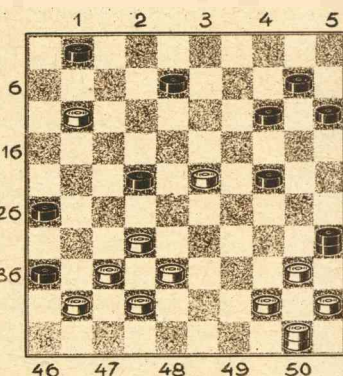
Juffrouw: „Ik ben dertig jaar oud.”

Rechter: „Wilt U mij ook nog even zeggen, hoeveel jaren U dat is?”

Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale damleven.
ETIENNE BOISSINOT.

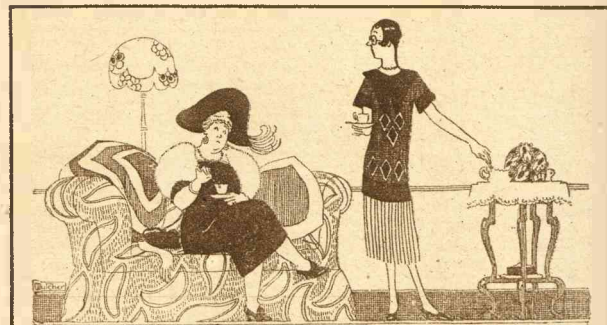
No. 46.

Etienne Boissinot, te Nam-Dink, Tonkin (Azië) is een der beste Fransche probleemcomponisten. Zijn werkelijk geniaal werk heeft een zeer speciaal en persoonlijk stijl, waarin hij nog door geen enkelen anderen problemist is geëvenaard. Ook dit probleem doet zijn bijzonder eigenaardig, doch mooi constructiegenre goed tot zijn recht komen. Hoewel dit soort problemen niet veel door hem wordt samengesteld — hij vervaardigt in den regel posities, die uitmunten door een prachtige partijstelling gepaard gaande met eene ingenieuze ontleding — kan menig problemist ook aan dit stukje een voorbeeld nemen.

Wit: 1. 37—31!, 2. 40—34!, 3. 50×33!!!, 4. 45×5 en
Zwart: 26×19, 35×40, 36×29, wit wint!

Brillant!

„En heeft je man niets voor je achtergelaten toen hij je verliet?”
„Ja — het adres van een huwelijkskantoor.”

VOOR DE JEUGD

Toen de dwergenkoning wilde trouwen. (Slot).

Mijn arme tante is zwaar ziek,” floot zij met een stem, die zoo lieflijk klonk als het luiden van een campanula. „Wij zijn allen erg bezorgd over haar. Ze is namelijk verkouden.”

De heeren zeiden, dat het hun speet, maar in stilte verheugden zij zich dat zij in plaats van de oude leelijke tante het jonge, mooie nichtje hadden te zien gekregen. 't Was Misfaks een pak van zijn hart, en toen hij in den loop van het gesprek zelfs hoorde, dat zij precies 5000 jaar oud was, kende zijn vreugde geen grenzen.

Maar het was vreemd. Hoe langer zij samen waren des te meer veranderde zijn vreugde in neerslachtigheid. Niet omdat de prinses dom of snibbig was, neen, juist in tegendeel, maar hij ergerde zich geweldig, dat de dikke oude Kompats dit aardige, verstandige, vroolijke vrouwtje zou krijgen. Want dat stond vast, zij zou zijn aanziek niet afslaan, want koning Klompats XXXVI was een der aanzienlijkste heerschers van zijn tijd. Toen Misfaks haar nu vroeg, of zij keizerin en koningin wilde worden, had zij wel is waar er niet veel tegenin te brengen, maar toch toonde zij niet zoo heel veel blijdschap.

Nikserik wreef zich maar aldoor in de handen. „Zie je, dat heb ik fijn voor elkaar gebracht!” fluisterde hij Misfaks in. Maar deze gaf hem ruw ten antwoord: „Houd je mond!” Want nu ergerde hij zich, dat de anderen meegekomen waren. Liefst zou hij met de prinses alleen geweest zijn.

Poetslie was intusschen verdwenen en toen hij terug kwam, straalde zijn gezicht van geluk, want het lieveheersbeestje-kamermeisje met de vier witte vlekken had hem beloofd zijn vrouw te worden. De schoone prinses beloofde meteen mee te gaan, liet haar boeltje bij elkaar pakken en nam als kamermeisje het aardige lieveheersbeestje mee, dat daar natuurlijk zeer verheugd over was. De prinses liet direct haar auto voorrijden, het heele gezelschap stapte in en voort ging het als de wind naar huis. Koning Klompats was intusschen wakker geworden. Hij rekte zich behaaglijk uit en belde zijn bediende. Deze verscheen dadelijk en bracht de namiddagchocolade en den koek. De geur steeg in 's konings neus op en hij kreeg meteen zoo'n honger dat hij achter elkaar ongeveer 18 koppen chocolade opdronk. Toen had hij genoeg en begaf zich naar de troonzaal.

Toen hij hier een poosje gezeten had en met alle mogelijke kracht geregeerd had, zoodat hem 't zweet op het voorhoofd parelde, ging de deur open en de schoone prinses, Misfaks, Nikserik, Hoppenbolt, Roerfiks, Poetslie en het lieveheersbeestje kwamen binnen. Klompats' oogen werden groot en starend, toen hij den stoet zag, maar hij werd

sprakeloos van verbazing toen hij hoorde, dat die schoone dame zijn toekomstige vrouw was. Hij had namelijk alles vergeten. De koning zette zich weer op zijn troon en vroeg: „Kunt u stuifmeelsoep en chocolade koken?”

„Neen,” antwoordde de prinses verstoord, „een elfenprinses is niet gewend om te koken.” En boos wendde zij zich af.

„Zoo???” zei Klompats, en toen nog eens „Zoouou???” ja,” ging hij schouderophalend voort, „dan kan ik u niet gebruiken. Bovendien,” ging hij geeuwend voort, „ik wil geen vrouw hebben. Ik heb mij nog eens bedacht.”

Allen waren sprakeloos en de schoone prinses viel in onmacht. Misfaks ving haar op in zijn armen en zei vurig: „Schoone prinses, wees niet bedroefd. Spreek, wilt u mijn vrouw worden? Dan maakt u mij tot de gelukkigste aller dwergen!”

„Ja,” fluisterde de prinses blozend, en allen wenschten Misfaks geluk, zelfs koning Klompats, die wat blij was, dat hij niet behoefde te trouwen.

Alleen Poetslie zei zacht tot de meikever: „Gij zijt nog liever dan alle prinsessen ter wereld.”

„Dat hoop ik,” antwoordde even zacht de meikever.

Misfaks, die zeer rijk was, liet nu een paleis bouwen, dat bijna zoo prachtig was als het paleis der elfenkoningin. Het had 33 kamers, 66 deuren en 99 vensters.

Toen koning Klompats een dag voor de bruiloft het paleis bezichtigde, zei hij, dat alles heel mooi was, maar dat hij er toch voor geen geld ter wereld in zou willen wonen.

„Waarom niet, Majesteit?” vroeg Misfaks ten hoogste verwonderd.

„Ja, zie-je,” zei de koning, „ik kan altijd maar in één kamer zitten en daarom zou ik mij ergeren over de andere 32 kamers, waarin ik niet zitten kan.”

En daarbij lachte hij zoo aanstekelijk, dat Misfaks ook lachen moest. Vervolgens bezichtigde de koning de eetzaal en proefde van alle ingemaakte vruchten.

„Misfaks,” zei hij opgetogen, „deze kamer vind ik de mooiste.”

De bruiloft werd met groote pracht gevierd en koning Klompats dronk zooveel bloesemhoning, dat hij aan tafel in slaap viel en als hij niet ontwaakt is, slaapt hij heden nog.

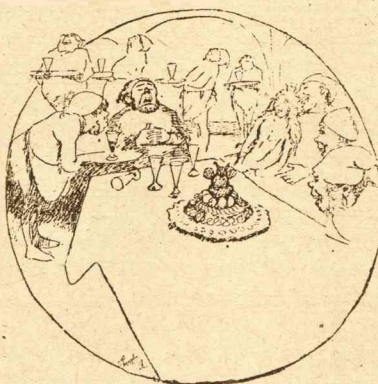
ONS BABELHOEKJE.

Marietje de Looze. — Zooals je uit mijn antwoord aan Rien Gouweloos hebt kunnen lezen, zijn er werkelijk menschen die geen enkele vrucht lusten. Zulke menschen zullen echter wel hoogst zeldzaam zijn. Ik heb van den beginne af aan het verspreiden van de kruiswoordenziekte niet willen meehelpen. Nu ik echter merk, dat jullie er toch mee besmet zijn, zal ik aan het verzoek van jou en anderen om een kruiswoord-raadsel te plaatsen, in vredesnaam, in een volgend nummer maar voldoen.

OOM TOM,

„Ik wil geen vrouw hebben, ik heb mij nog eens bedacht,” zei Klompats geeuwend.

De koning dronk zooveel bloesemhoning, dat hij aan tafel in slaap viel.